

Блаженопочивши Председник
Отачаственог покрета Образ

Небојша М. Крстић

Победити или нестати

ОГЛЕДИ О СРБСКОМ ПУТУ И АНТИСРБСКИМ БЕЗПУЋИМА

Ово је књига истине. У њој се препознао народ српски. Препознао се у оном најтежем, својим мукама, које су му наметнуте како од себе самог, по Божијем допуштењу, и оног подивљалог и помахниталог човјека оличеног у накази Новог свјетског поретка.

А препознати себе у таквим мукама значи живјети, значи трајати. Ништа не ствара тако јак одбрамбени механизам као трпљење, као честита одбрана, као вјера у Христа.

Ми пролазимо катарзу, каже у овој својој књизи Небојша М. Крстић, али та катарза је пречишћење свих наших прошлих заблуда и снажног мазохистичког лицемјерја које смо носили у себи. Носили смо га онда када смо се плашили изговорити ријеч Србин, а били смо Срби, носили смо га и онда када смо рушили своје светиње доказујући приврженост комунистичкој идеологији која нас је "титовим путем" водила у пропаст.

Коначно сад у овој муци и страдању ми смо своји. У том страдању је наш крст, наша мука: али и понос бити Србин, ући у свети храм и бити човјек.

Ми смо предодређени да отворимо пут другима, али смо морали поћи од себе. Овог тренутка смо Европа и свијет. Цивилизација која брани највеће тековине људског рода. Зато вриједи бити Србин и човјек, хуманиста и човјекољубац који ће оплеменити и друге. Суштина живота како каже Крстић је у таквом смислу опстанка и трајања човјека.

Момир Лазвић

УМЕСТО ПРЕДГОВОРА

“ПОМОЗ’ БОЖЕ ЈАДНИЈЕМ СРБИМА”

“Љубите Православље, љубите Србство.”

Митрополит Михаило Јовановић

“Љуби непријатеље своје, сатири непријатеље Отачаства, гнушај се непријатеља Божијих”.

Свети Митрополит Филарет Московски

Сада је потпуно извесно: двадесети век за нас Србе јесте период највећих посрнућа, пораза и полома. Двадесети век јесте небивало губилиште србске духовне, националне, државотворне, егзистенцијалне и животне енергије коју без помоћи Божије никада нећемо моћи да надокнадимо и обновимо. Двадесети век јесте раздобље највећег обезвештења и обезчашћења свега онога што је нашим Претцима било Свето и Честито и Миломе Богу приступачно. Двадесети век јесте столеће највећег србског самоубилаштва. У име југословенства, комунизма, социјализма, демократије и сличних јудеомасонских отрова разарано је и черечено србско духовно и национално ткиво. Ово је век највећих издаја, подлости и кукавичлука; век најбес-круплознијих пљачки, превара и лажи. Ово је време непребројаних и непојаних србских страдалника и мученика, време небивало. Време страха и ћутања, неодговорности и јаловости. Време безбожја, безверја, безобразја...

Шта нам је сада чинити? Да ли да престрављено побегнемо у мишије рупе сопствене историјске и метаисторијске неодговорности и себичлука? Или да се сврстамо у гнусне редове непријатеља Божијих и непријатеља Србског Отачаства?

Не ако Бога знамо и Имена Србског имамо. Чинимо оно што треба да чине сви истински Срби и Српкиње – љубимо Православље, љубимо Србство. Гнушајмо се непријатеља Божијих и сатиримо непријатеље Отачаства. Само тако ћемо опстати и остати. Само тако ћемо показати и доказати да смо, како каже Свети Владика Николај Велимировић, "по крви Аријевци, по презимену Словени, по имену Срби, а по срцу и духу Хришћани".

Само тако ћемо, уз помоћ Бога Живог и Истинитог, ми победити а наши непријатељи нестати.

Н.М.К.

СРБИЈА КРСТОНОСНА.....	5
Победити или нестати.....	6
Клечка 1998.....	12
Црква - Војска – полиција за србску Србију.....	16

ЖИВО ПРЕДАЊЕ.....	19
У знаку крста побеђуј!.....	20
Хиландар као србска државотворна тврђава.....	23
Владика Његош као учитељ србског отачествољубља.....	27
Светониколајевски патријотизам.....	29
Пред Богом и људима незнађе партијашења.....	31
Православље и десница.....	35
Православље и демократија.....	38
Тоталитаризам у име демократије.....	44
Србска патриотска одговорност.....	46
Борба непрестана.....	49
Удри врага не остав' му трага!.....	54
Србски историјски пут јесте православни пут.....	57

ОДБРАНА ВЕРЕ

Коме смета свети Владика Николај Велимировић?.....	67
Секте против православног србства.....	70
Изругивање часном крсту.....	74
Окултна педагогија.....	77
Секте и безбедност.....	80

СРБИЈА КРСТОНОСНА

ПОБЕДИТИ ИЛИ НЕСТАТИ

Која и каква несрећа треба још да се стропошта на измучена плећа распетог Србства да би смо коначно схватили размере нашег садашњег националног по-срнућа и политичког суноврата?

Нису у праву они који сматрају да откуцава последњи минут до дванаест на имагинарном србском часовнику који неумољиво показује нашу (не)дораслост непоновљивој историјској одговорности. Нису у праву ни они који тврде да је тај минут управо истекао. Нису у праву, јер на србском часовнику злокобно одјекују откуцаји који опомињу да је наступила најцрња србска поноћ! Да ли ове откуцаје последњег упозорења може ико чути у Србији утонулој у сан самозаборава и уроњеној у глуво доба планетарне ноћи?

НАЈМРАЧНИЈИ ВЕК СРБСКЕ ИСТОРИЈЕ

На самом крају двадесетог века можемо опоро и веродостојно рећи да је ово раздобље несумњиво најпогубније, најкрвавије и најмрачније столеће у читавој крстоносној србској историји. Од Првог балканског рата па све до (за сада) последњих одбрамбених отачаствених ратова (1991 -1995 и 1999), постоји један паклени континуитет разарања, черечења, затирања и сатирања Србског Имена и Србског Отачаственог Имања. Оно што је притом најстрашније јесте да се не ради једино о демографским катастрофама насталим услед нашег слободољубивог витешког противљења свим завојевачима и окупаторима. Наиме, ововеконим србским непријатељима није сметао само наш војнички непокор - њима је сметало и смета србско постојање, смета им чак и то што, како рече апостол Павле, "благодаћу Божијом јесмо оно што јесмо", што "живимо и крећемо се и јесмо". Смета непријатељима Хришћанства и Србства то што смо, како каза Свети Владика Николај Велимировић, "по крви аријевци, по презимену Словени, по имену Срби, а по срцу и духу хришћани".

НОВИ СВЕТСКИ ПОРЕДАК ПРОТИВ ПРАВОСЛАВНОГ СРБСТВА

Као историјски потврђен државотворан хришћански народ, Срби су стална мета антихришћанског пројекта названог 1990. године (у једном говору тадашњег америчког председника Џорџа Буша) изразом Нови светски поредак. Богоборачке и човекоборачке чељусти овог тоталитарног поретка у свом пакленом јуришу бесомучно кидишу на све Богом установљене и Богом благословене одлике једне хришћанске нације као што је Србска. И управо зато, нимало случајно, Србство је више од пола века приковано на црномантијском јудеомасонском и комунистичком

пентаграму који је сада један од наказних украса на застави Новог светског сатанопоклоничког поретка духовне лажи и политичко-економског робства.

ЛОМЉЕЊЕ СРБСКЕ ДРЖАВОТВОРНЕ КИЧМЕ

Највеће несреће које су нас снашле у овом крвавом веку свеопште србске погибије несумњиво јесу: кастрирање југословенством србске државотворне потентности, ломљење кичме нашег државотворног идентитета, нимало безазлена контаминација националног и духовно-политичког организма вирусима брутално наметнутог комунизма од стране англо-америчких србоубица из злочиначке јудеомасонске интернационале. Црномагијска спрега у злу и србомржњи уједињених јудеомасона и комуниста насилно нас је лишила наших идентификационих репера и државотворних одлика. Србство је у овом смутном веку распето на крсту чија су четири крака: држава без Божијег благослова, политика без поштења, војска без родољубља и школа без вере.

Невиђеним злочинима спроведена је насилна атеизација и поткопавање органских домаћинско-задружних, сталешких и стратократских темеља наше народне заједнице.

И уместо да све трубе србског опреза оглашавају узбуну, уместо да сваки србски мишић буде затегнут у одбрамбеном напону, - авај, ми потпуно разслабљени, без православног духовног имунитета и истинске националне самосвести, нестајемо нетрагом. Отровни сокови безнађа колају нашим клонулим мишићима и трују малаксало србско ткиво. Као да Србство данас више нема нимало снаге да се одупре сиренском зову галопирајуће свеопште пропасти. Као у некаквом хипнотичком трансу, србско срце куца у ритму незауставиво надолazeћег ужаса уз опомињући одјек Његошевог крика: "О кукавно Србство угашено!"

ПАРТИЈАШКИ ПАРАЗИТИ НА ТКИВУ РАСПЕТОГ

СРБСТВА

Обнављањем вишепартијског политичког живота 1990. године, на нашем поднебљу наступа нова фаза перфидног гашења Србства. Долази до конфекцијско-комерцијалног кокетирања са светосавском побожношћу, режиране симулације националног буђења из мртвог сна анти-србског југословенства, простачке и дириговане манипулације монархизмом. Све је то само део бестидног репертоара којим је прављена пустош у душама младих Срба чија је искрена енергија била монструозно злоупотребљена у име Србства, наравно, у име лажног и несрбског Србства. Ниједна политичка формација која је тада настала, ма колико то самонаглашавала, није имала никакве суштинске везе са заветним смислом србског политичког Предања које почива на освештаним темељима светосавског државотворног Домостроја.

Наш нараштај и целокупна србска младеж нису имали среће да их у десетак протекл их вишестраначких година неко истински достојан огромне историјске одговорности упути на прави Србски Пут - пут одбране и очувања србских заветних вредности: Цркве и Отачаства. Напротив, омладина србска имала је превелику несрећу да је безобзирни и у безобразје огрезли партијашко-политикантски шарлатани гурну на безпуће историјске маргиналности, тачније у потпалубље резервисано за обезправљене робове на броду историјске одговорности.

Могу ли нас онда изненадити подаци, верификовани свим новијим озбиљнијим истраживањима, који показују да је србска омладина аполитична у претежној мери? Другим речима, та истраживања су неумољиво регистровала потпуно одсуство политичке воље код великог броја младих Срба. Само наивни и неупућени могу да се питају о узроцима ове кобне последице. Наиме, непријатељи Свете Србије (Богом Благословене Заједнице побожних Предака и њиховог поверења достојних Потомака), једном речју, сарадници нечастивог, свим силама су спречавали и спречавају државотворно буђење србске нације из најмртвијег духовно-политичког сна у који су безочно гурнуте бројне несрећне србске генерације стасале и одрасле у комунистичкој републици - засигурно најгорем политичко-друштвеном уређењу које је икада постојало у историји.

Данас није нимало тешко схватити да је све то чињено плански, без имало произвољности или случајности. Они који су ухрањени у истој политичкој кухињи црвеног сатанизма и обучени код истог идеолошког компартијског кројача - брозовци и разсрбљеници разних узраста - бивају инсталирани као лажни гласноговорници Србске идеје и лажни заступници заветних србских вредности. Непокајани синови комунистичких србомрзаца напрасно постају манекени србских националних интереса. Као осредње дресирани папагаји, они брбљају своје безвредне приче о лажном Србству смућујући и заводећи лакомислене и добронамерне. Никада се на духовно слаба и политички нејака плећа унесрећене Србије није стропоштало толико политичких тровача којима је до Србства и његовог историјског опстанка стало колико и до давно бачених изношених ципела. У том стравичном колоплету политикантског лицемерја, лажног национализма и неискреног патриотизма највише и најболније је пострадао оно што је највредније - србска младост, млада Србија.

МЛАДА СРБИЈА ХОЋЕ СРБСКУ НАЦИОНАЛНУ ДРЖАВУ

У годинама партијашко-политикантског безобразја, млада Србија није имала другог избора осим да одустане од неразумног и несврсисходног трошења

драгоцене енергије у бесомучном колоплету погрешних политичких инвестиција. Но, ми морамо знати да је млада Србија понајмање крива због своје политичке дезоријентације. Није њена кривица што су јој данас важније нарко-рејв журке и техно-турбо оргијања него духовно-политичка будућност васколиког Србства. Њена кривица није ни то што више воли бесловесно црначко реп-подригивање него певање духовних и националних песама. Нимало није крива омладина србска што јој је, у досад невиђеном понижењу, драже да, на пример, изговара речи "буљака-буљака" (у песми групе "K2") неголи крилатице које симболично исказују смисао нашег духовно-националног идентитета (нпр. "За Крст Часни и Слободу Златну"). Није млада Србија нимало крива што у егзистенцијалној раздражености "хода сад као зомби" и што јој је потпуно свеједно да ли ће Србија бити благообразна земља Србских Предака и Потомака, или, пак, некаква црномагијска и антихришћанска *Zobielend*- "Земља Зомбија" (види филм Дарка Бајића "Црни бомбардер") са својом анти-престоницом "зомби-градом" -*Zombietown*" (назив документарца извесног М. Џ. Хокерао Београду као граду космополитског и алтернативног духа, то јест леглу антисрбског и антихришћанског раза-рања).

Млада Србија је имала и жеље и воље да буде достојан наследник заветних вредности својих Светих Богољубивих и родољубивих Предака. Имала је млада Србија и одлучности и снаге да буде с вером у Бога за Србско Отачаство; имала је и храбрости и смелости да пролива своју крвцу за Крст Часни и Слободу Златну. Када је, сада већ политички далеке и непоновиве 1992. године, младост Србска видела Престолонаследника Александра II Карађорђевића, похрлила му је радосно у сусрет, и у њему, као потомку јуначког мученика Вожда Карађорђа, желела да препозна будућег свесрбског Домаћина и Господара. Али, авај, залуд је све то било, јер младе тада нису духовно и политички усмеравали србски православни патриоти већ професионални безбожници, интернационалисти и комунистички републиканци који су у свом политичком глуматању имитирали светосавце, националисте и монархисте. А врло добро знамо да никада до сада безбожници нису никога окренули Богу, нити су интернационалисти (са)чували своју нацију, нити су пак комунисти обновили монархију! Око две стотине политичких партија и безброј ванстраначких шарлатана, замлатина, замлата и политичких опсенара слуђивало је и слуђује, збуњивало је и збуњује младу Србију са основном намером да је потпуно избаци из колосека јавне одговорности и политичке делотворности.

Тек у светлу увида о суштини политике из пера једног од најзначајнијих овековних теоретичара политике и права, Карла Шмита, можемо схватити стварну позадину плански наметнуте аполитичности србској омладини. У свом спису "Појам политичког" овај немачки мислилац језгровито разобличује механизме који доводе до погубног бркања појмова "политичког" и "партијскополитичког", то јест до њихове погрешне једнозначне употребе. И

заиста, аполитичност младе Србије проистиче искључиво из њене сасвим разумиве згрожености због досадашњег неспутаног партијашког безобразја и безобзирности која у својој антисрбској парцијалности бахато превиђа трагичност и катастрофичност наше историјске ситуације.

СРБСКИ ПУТ И АНТИСРБСКА БЕЗПУЋА

Да би се успешно савладала и превладала досад невиђена свеопшта несрећа србске нације, неопходно је поставити потпуно тачну дијагнозу садашњег стања у којем се налази наш национални организам. То је, несумњиво, стање једне опаке болести која се манифестује у свим сегментима нашег националног, државног и друштвеног живота. Та опак болест је толико узела маха да је довела организам у стање ужасне летаргије - стање када организам не може да препозна симптоме болести, а још мање је спреман и способан да открије њене праве узрочнике.

Ми Срби се данас налазимо, као никад до сада, на историјској прекретници, тачније раскрсници. Можемо изабрати безброј начина и путева који воде у пропаст и погибел, те тако потпуно нестати са историјске сцене једном за свагда.

Али, Боже дај, можемо се одредити и за онај један једини прави пут који води у Живот и Избављење - пут Победе и Славе.

Први избор је (наизглед) лакши јер представља паклено оличење неодговорности: неодговорности пред Богом и неодговорности пред људима; неодговорности пред нашим Светим Прецима које ћемо обрукати и неодговорности пред Потомцима које ћемо осрамотити.

Само је други могући избор истински достојан славног Србског Имена. Само тако ћемо, у благословеном напору борбе и подвига оправдати Србско Име и одбранили Србско Имање, то јест веру православну и Завет отаца наших у лику Србског Отачаства за које милиони најбољих Срба и Србкиња вековима крвцу своју племениту проливаше. То је тежак и узак Пут - Србски Пут заветне и отачаствене одговорности. То је крстоносни Пут којим су проходили бројни Србски нараштаји Христових војника који су неустрашиво и непоколебиво давали све за Образ, а Образ ни за шта. То је Пут Светих Србских Владара и Владика, Монарха и Монаха, Ратника и Мученика, Исповедника и Испосника - то је Пут Светих Срба и Србкиња који су знали да је земаљско за малена царство а Небеско увек и довека, и који су се одредили за Небеску Србију посветивши себе у крстоносној борби и труду за благообразност и праведни поредак Земаљске Србије коју својим побожним животима устројаваше као икону оне Небеске и вековечне Србије у Царству Божијем.

САЧУВАЈМО СРБСКУ СВЕТОСТ И ЧЕСТИТОСТ

Само тако, у том исправном избору и потврди наше хришћанске одважности, заслужићемо да се назовемо потомцима Светога Саве; само тако, у тој непоколебивој одлучности бићемо достојни настављачи и чувари свега онога што је Србству Свето и Честито и Миломе Богу приступачно.

Не буде ли тако, не дао Бог, - нетрагом ћемо нестати и бити прекривени пепелом заборава јер ћемо залутати тумарајући кроз душегубна туђинска безпућа антихришћанске и антисрбске таме са лепим именом и шареном одећом. Управо то из петних жила прижељкују сви непријатељи Цркве Христове и Имена Србскога обједињени у сатанском фронту христомрзаца и србомрзаца. А најгори и најпрепреденији у том адском фронту јесу овдашњи петоклонаши и бестидни јањичари Новог светског поретка, сви они који су само по имену и презимену Срби а по злодуху и огавним намерама су најокорелији србомрзци. Бесмислено је трошити мастило и папир у набрајању њихових имена и назива њихових организација. То су сви они који пљују по Србству у име накаквог сорошевског отвореног грађанског друштва; они који пљују по стратократској круни Немањића поганећи древног Србског Двоглавог Орла и притом се бестидно бусају у своје "националистичке" груди - Боже сачувај нас од таквог "национализма" јер то није онај истински србски, светосавски национализам и православни патриотизам којем нас учи *Свети* Владика Николај Велимировић и сви Свети Срби; То су и они који плански хоће да поисламизују и поциганче Србску културу преко малигних музичких тумора у лику бесловесних турбо-фолк и техно-денс пројеката у којима се прелепе србске девојке (будуће србске мајке!) срамно своде на "белу играчку пратњу" у полупорнографским музичким спотовима; они који хоће да Србија буде "Касандрија" у којој ће сви "касандријанци" и "касандријанке" бесомучно играти Бинго, Кено, Фонто и као бесловесне кртице гребати разновразне "срећке" и буљити у којекакве Есмералде, Марисоле и Љовисне; они који хоће да нам културу контаминирају вирусима кустурицизације и хомосексуалне битефизације, да србску књижевност и све што је србско гурну у "бездно" и "потпалубље" као да су Срби бушманско племе које нема Деспотово "Слово Љубве", Владикин "Горски Вијенац" и "Лучу микрокозма", Мому Настасијевића и Бранка Миљковића, Црњанског и Селимовића...; они који хоће да се Срби у недоглед врте у врзином колу антисрбског партијашења и да се као бесловесни гласачи бесконачно опредељују између лоших партија и рђавих странака уместо да се органски организују на принципима саборног сталешког стратократског устројства које једино омогућује народну слогу и благостање. Ту су, такође, и они духовни зликовци који желе да Србску Православну Цркву у име "религијске толеранције и демократије" сведу на ниво јеретичких "верских заједница" и угурају у исти табор са лудачким секташима; они који се изругују и Светом Сави и Светосављу и

православном Србству јер допуштају срамну злоупотребу ордена Светог Саве па га нерасудно додељују (уз благочестиве изузетке) свима и свакоме; они архијереји, свештеници, монаси и сви православни Срби који не чине све што могу и морају да би обновили и окрепили разслабљено Србство. Ту су и они који нас бестидно и безобразно лажу да је србска прошлост мрачна а југословенска будућност светла...

Свима њима и многим другима рецимо одлучно не које ће они моћи да чују само ако иза наших громких речи стоје и силовита витешка дела која једина истински сведоче нашу србску непоколебивост и неустрашивост.

Ми знамо да нас на том путу непоколебиве србске одлучности очекују муке, бол и патње, да нас вребају бројна искушења. Али, као што се не бојимо никога до Бога Живог и Истинитог, тако се и не уздамо ни у чију помоћ осим Божију.

Како ми радили, тако нам Бог помогао!

КЛЕЧКА1998.

1997. године, нешто после Васкрса, објављена је "Декларација против геноцида над србским народом". Тај глас историјске савести овдашње духовне и интелектуалне елите предвођене Патријархом Србским Г. Павлом изазвао је потмула и гласна негодовања свих оних који желе да Срби ћутке и без икаквог облика самоодбране пристају на све злочине који се над њима врше.

И ево, свега неколико година после Дејтонског примирја, наметнутог радиоактивним НАТО бомбама, притиснуто је још једно дугме на тастатури христомрзаца и србоубица из паклених лабораторија Новог светског поретка. Ратом је запаљен још један Србски завичај - Стара Србија - Србско Косово и Метохија. Отпочело је клање, черечење и пребијање беспомоћних Срба и Србкиња. Кренуло је кастрирање србских мушкараца и силовање србских девојчица, девојака и жена. Један србски владика недавно рече опору и горку истину да и терористи и нацисти у поређењу са суманутим припадницима такозване "ослободилачке војске Косова" изгледају само као недоучени шегрти шиптарских србоубица. Ми не очекујемо никакво разумевање, подршку или помоћ од, на пример, неког Холбрука који нас бестидно и јавно назива "народом говњивих убица" и који изува ципеле да би ритуално клечао пред шиПарским кољачима. Не. Ми се само обраћамо онима који овде и сада на нама показују своју раскошну хуманистичку душебрижност бранећи све и сваког од "србског милитаризма", "србског антисемитизма", "србског расизма", "србског клеронационализма", и којечега другог. Још увек нису изrekli оптужбу да су Срби криви због све веће рупе у озонском омотачу и појаве Ел Ниња.

Управо њих, осведочене хуманисте и демократе, прпошне борце за људска права и заговорнике толеранције питамо сада - зашто ћуте? Зашто ћуте они који су громогласно урлали онда када је требало измислити неку тобожњу србску кривицу? Зашто сада, септембра 1998. године, ћуте док се крематоријум код Клечке још није ни охладио и док се догађа невиђени геноцид над Србима на Косову и Метохији? И зато, неке од њих питамо:

- *Соња Лихт, председник Фонда за отворено друштво* - Зашто се сада Ваш послодавац, чувени "филантроп" Ђерђ Сорош не огласи против геноцидног искоренивања једног хришћанског народа у срцу Европе? Сороша смо врло добро чули када је пре неколико година громогласно и бесомучно захтевао бомбардовање Београда. Зашто сада не захтева онеспособљавање геноцидних шиптарских терориста?

- *Аца Сингер, председник Савеза јеврејских општина Југославије* - Били сте у последњих неколико година веома ревносни и минуциозни у проналажењу тобожњег србског антисемитизма који Вам се неуморно привиђао у новинама Србске Патријаршије "Православље", часопису студената Православног богословског факултета "Логос" и књигама др Ратибора Ђурђевића. Припадате једном од народа над којим је у Другом светском рату извршен геноцид. Па, побогу, зашто сада ћутите када у јединим крематоријумима у свету спаљују Србе - србску децу, девојке, жене и мушкарце? Можда немате времена да се огласите јер помно исчитавате списе Светог Владике Николаја Велимировића тражећи тобожње антисемитске поруке у његовим делима желећи да га опет оклеветате и нападнете као недавно у часопису "Јеврејски преглед" (јун 1996, тј. сиван/тамуз 5756)?

- *Давид Албахари* - И ви познати књижевниче Албахари што врло брзо реаговасте због штампања једне књиге која, по Вама, распирује мржњу према Вашим јеврејским сународницима, где сте сада да подигнете глас своје уметничке и људске савести када се наочиглед света пребијају, масакрирају, силују, убијају, и спаљују Срби, и то не само војно способни мушкарци, већ недужна деца, девојке, жене... Зар Вас није стид што Србе бране угледни европски књижевници и интелектуалци (Петер Хандке, Патрик Бесон, Рајко Долечек, Пол Дитур, Пјер-Мари Галоа) а Ви, који сте се афирмисали пишући србским језиком, Ви подло ћутите о геноциду над Србима.

- *Драгољуб Ацковић, председник Конгресне партије рома* - Убиство малог Душана Јовановића јесте злочин, али је такође још стравичнији злочин масакрирање, убијање и спаљивање србске дечице свега неколико стотина километара од седишта Ваше политичке организације. Зашто сада не позовете припаднике ваше етничке групе и организујете протесте против свирепог убијања србске деце на

Косову и Метохији? Зашто сада Ви и Ваша партија не дигнете свој глас против стравичног геноцида који се врши над припадницима Србске нације у држави чији сте грађанин? Били сте смртно увређени када на концерту групе "Лајбах" у Београду 14. новембра 1997. године није прочитано Ваше писмо против тобожњег расизма у Србији, - зашто сада не пишете писма против стварног расистичког и геноцидног убијања Срба?

- *Жене у црном* - Где сте сада да се огласите против силовања, масакрирања, убијања и спаљивања јадних Србкиња на Косову и Метохији? Где је ваша женска солидарност са двома Србкињама мученицама из села Оптеруша које су 18. јула 1998. године биле силоване од четрдесетосам (48) шиптарских злочинаца? Зашто не помогосте србској страдалицы Софији Славуј у данима њене потресне туге за отетим мужем, недужним новинаром? Није вас било ни у колони Србкиња које су последњег августовског дана тражиле да им неко из шпијунског Америчког информативног центра у Приштини каже шта је са њиховим отетим мужевима, синовима, рођацима. А можда сте биле заједно са оним бестидним шиптаркама које су се из кућа на приштинском Драгодану церекањем са прозора, уз подигнута два прста, изругивале напаћеним србским мајкама и женама? Жене које носе црнину, то јест жене у црном, могу бити или монахиње, или удовице, или пак ђавоимане вештице. Богу хвала, ви нисте ни монахиње нити удовице.

- *Соња Бисерко, председник Хелсиншког одбора за људска права у Србији* - Тешко је, готово немогуће, схватити да се неко може залагати за људска права а да притом не показује ни трунку жеље да бар именује постојање геноцида који се врши над Србима. Имају ли Срби право на живот, право на слободу, право да живе у земљи својих Светих предака? Или је, по Вама, једино право Срба да буду обезправљени? Право да буду клани, силовани, спаљивани? Зар се нисте бар мало постидели када сте 2. септембра 1998. године чули или прочитали изјаву високог комесара УН за људска права. гослође Мери Робинсон која храбро рече да је "згрожена и ужаснута сликама угљенисаних људских остатака у приручном крематоријуму у Клечки"? А Ви, госпођо Бисерко, иако нисте Србкиња, да ли сте и Ви бар мало згрожени и ужаснути оним што се догађа мојем народу?

- *Наташа Кандић, председник Фонда за хуманитарно право*- Да ли Ваше хуманитарно право важи и за Србе над којима се врше најбестијалнији злочини или су можда Срби обезправљени јер нису људи или пак нису довољно добри људи? Ви веома агилно и муњевито реаговасте штитећи циганског препродавца девиза којег је 2. септембра ухапсила новосадска полиција. Будите бар приближно ажурни у заштити свих оних несрећника које шиптарски крволоци и муцахедини кољу, кастрирају, черече, спаљују. Међу тим пострадалим мученицима има и Цигана и Шиптара, али, да простите, понајвише има Срба. Богу хвала, Срби и не очекују да их штитите и браните Ви или Ваши хомосексуални сарадници - један од

њих, Душан Маљковић, се у магазину "Европљанин" (бр. 3, стр. 45) хвали својом полном изопаченошћу, причајући како ће у договору са својим љубавником усвојити јапанску девојчицу Анаис, малог мелеза Хенрија и девојчицу Џун. Сачувај нас Боже од таквих хуманиста и њиховог "хуманитарног права".

• *Небојша Попов, главни уредник двонедељника "Република"*-Као правом "активном грађанину" важније Вам је да у свом листу (бр. 196, 1.9.1998.) објавите извештај о концерту Ролингстонса у Загребу него да поменете масакр извршен над србском децом, девојчицама и женама. Ваше истрајно "грађанско самоослобађање" и неодустајна борба "против стихије страха, мржње и насиља", своди се на срамну борбу против Срба и свега што је србско. Уствари, Ваша болесна православофобија јесте још јача од србофобије која Вас незауоставиво нагони да се браните од, како рекосте "идеје о православној револуцији" (Монитор, бр. 160, стр. 22-23) и "православног интегрализма" који тобоже уз "популизам, милитаризам и фашизам" спада у србске "антимодерне тенденције" које Србији онемогућавају "враћање у савремену цивилизацију" (Република, бр. 75, стр. 16). Наравно, у Вашем цивилизацијском подвигу и борби против Православља Ви немате ни мало времена да размишљате о спаљеним Србим и силованим Србкињама.

• *Јара Рибникар, књижевник и ТМ медитант*- Изгледа да у вашем "новом хуманизму" за који се здушно залажете нема места за Србе верне својој традицији, свом предању и свом идентитету. Били сте пуни полета да нападате и претите најелитнијим свештеницима Србске Православне Цркве (в. Београдски дијалог, бр. 3-4, стр. 37) пропагирајући своју духовну обману под именом Трансцендентална медитација. Где Вам је, госпођо Рибникар, бар делић тог полета да проговорите као књижевник и хуманиста о геноциду у држави коју хоћете да усређујете Махариши Махеш Јогијем? "Збиља", бр. 36-37-38, (15. октобар 1998) стр. 1

ЦРКВА - ВОЈСКА - ПОЛИЦИЈА ЗА СРБСКУ СРБИЈУ

Без србске теадулије и стратократије наша нација ће нестати у једној од многобројних септичких јама које нам је наменио Нови светски поредак. Томе се можемо одупрети и одбрани само отачаственим отпором свих државо творних и државочуварних снага Србске нације

У историји сваког државотворног народа постоје преломни тренуци када се одлучује о националном опстанку или нестанку. Другим речима, поједини догађаји јесу пресудни за даљу националну судбину и историјско постојање. Од снаге и способности свих државотворних припадника нације у великој мери зависи повољан исход у превазилажењу многобројних историјских искушења и недаћа.

СВЕШТЕНСТВО И ОРУЖАНЕ СНАГЕ

Неоспорно је и несумњиво да је настајање и опстајање било које државе условљено оним сталежима којима је својствена државотворна и државочуварна улога. Наравно, реч је о свештенству и оружаним снагама. Чак и комунистичке државе, које су традиционалне облике религиозности прогласиле штетним и непотребним, имале су своје имитације свештенства у лику политкомесара, компартијских идеолога, спроводника разних окултно-политичких иницијација (нпр. примање пионирских марама, ношење штафете, слетови...). Историја показује да су највиталније и најдуготрајније оне државе у којима је духовна мотивисаност и борбена спремност народа била на највишем нивоу. Довољно је присетити се најславнијег и најузвишенијег периода србске историје и схватити колики је значај и допринос веродостојне државотворне присебности србског православног свештенства и оружаних снага Немањићке Србије. Наиме, ми данас врло често губимо из вида да су наши Свети Владари били пре свега отачаствољубиви и државотворно потентни команданти оружаних снага Државе Србије чија војска и полиција су биле cadre стићи иутећи и на страшном месту постојати за Крст Часни и Слободу Златну. Нису наши Свети Владари били никакви апсолутистички тирани нити пак некакви демократски протоколарни шефови држава. Не. Они су милошћу Божијом били, како би Свети Владика Николај рекао, теодули и стратократори. Другим речима, били су благоверне слуге Бога Живот и Истинитог које благословеном праведном силом бране своје Србско Отачаство и своје Србске Светиње. Наши стратократски монарси знали су јеванђелску истину да се највећа љубав потврђује у пожртвованој спремности да живот свој положимо за ближње своје. То исто су знали и осећали сви витешки припадници оружаних снага Свете Немањићке Србије. Без тог осећања нимало није било могуће одупрети се бројним непријатељима Православља и Србства.

Такође, неопходно је снажно нагласити да је свештенство Србске Православне Цркве позвано и призвано да свагда и свуда сведочи и чува Србско Отачаство освештавајући све сегменте, облике и пројаве Србског националног и државног живота. Ако та Богом благословена отачаствена делотворност изостанв, онда се свештенство своди на најобичнији сервис религијских услуга, што, наравно, доводи до наказног изопачења живе побожности у формалну и мртву "религиозност". На жалост, са великом тугом у опорој истини морамо констатовати да је та опасност данас веома присутна у нашој Помесној Цркви управо због горе наведених разлога. Наиме, без отачаствене делотворности и државотворне присебности ми не можемо бити истински православни Срби и Србкиње који благодаћу Божијом разликују духове у свим областима и свим тренуцима нашег живота. Без отачаствене делотворности и државотворне присебности постајемо "несрбски Срби", неаутентичне грађанске индивидуе које у име демократије и људских права газе (често услед безсловесног незнања) по свему ономе што је Свето и Честито и Миломе Богу приступачно.

ЗАШТО СТРАТОКРАТИЈА?

Ми данас лебдимо у безтежинском простору погубних опасности које нас одсецају од живог континуитета србског освештаног теодулског и стратократског државотворног предања. Као да заувек губимо из егзистенцијалног вида да хришћански живот појединца и нације јесу пре свега борба непрестана - борба која или води у смрт и пораз или пак узводи у Живот и Победу. Хришћанство је рат који треба добро ратовати, као што каже Свети Апостол Павле. Наш Господ јесте Бог над небеским војскама - Небески Стратократор. Наша вера јесте вера стратократске потентности, то јест добровољно сврставање у војску Христових сабораца спремних, ако треба, и мученички да пострадају бранећи свој идентитет, то јест своје непоновиво боголико биће створено по Образу и Подобију Божијем.

Управо зато су теодулија и стратократија веродостојне одлике аутентичног србског патриотизма.

Теодулија подразумева Богољубиву одговорност свакога од нас појединачно и свих нас заједно у саборном подвигу живе православне побожности.

Стратократија претпоставља родољубиву спремност да се безкомпромисно брани Србско Име и Србско Имање - спремност да се живот положи за Крст Часни и Слободу Златну. Стратократија је у потпуности могућа и остварива само ако су оружане снаге (војска и полиција) прожете духом заветног отачаствољубља. То у ствари значи да војска и полиција нипошто не смеју да буду понижавајуће деградиране на срамни ниво режимског услужног сервиса. Стратократија је

могућа само онда када војска и полиција поседују своју исконску самосвест кључних државотворних и државочуварних сталежа. Једино стратократија делотворно предупредује и ономогућава политикантско безобразје и партијашко-странчарска антиотачествена исцрпљивања.

Све докле год се будемо повлачили пред нашим многобројним непријатељима бићемо черечени, сатирани и безочно пљувани. Онај ко се не супротставља непријатељима Божијим и непријатељима Србског Отачаства, тај се, хтео - не хтео, најбездушније и најнеодговорније сврстава на страну оних који кидишу на православно Србство.

СТРАТОКРАТСКО ОДВРАЋАЊЕ НЕПРИЈАТЕЉА

Један од највећих руских Светитеља, Митрополит Филарет Московски, недвосмислено и јасно казује шта је етичка и политичка одговорност сваког православног хришћанина: "Љуби непријатеље своје, сатири непријатеље Отачаства, гнушај се непријатеља Божијих (Љуби врагов своих, сокрушај врагов Отечества, гнушајсја врагама Божијим)"! Не можемо и не смемо, ако Бога знамо и вере православне имамо, да у име тобожње љубави према личним непријатељима будемо равнодушни према богохулним секташима, усташким крволоцима, јудеомасонским лихварима и свима онима који желе да нас злодуховно, политички, војно, економски и на било који други начин окупирају и пониште претварајући нас у парије Новог светског демонолатријског поретка. Своје личне непријатеље побеђујемо кроз молитву и пост плодовима истинског смирења задобијеног благодаћу Божијом. Али непријатеље Божије и непријатеље нашег Отачаства можемо победити само праведном силом. Усташе, потурице, шиптари, НАТО окупатори и остали србомрзци не маре нити хају за било какве уговоре, преговоре или договоре. Они узмичу само када се на њихову демонску силу одговори Богомблагословеном праведном силом. Праведном силом мора се одлучно ударити и на све овдашње хомосексуалце, педофиле, наркодилере, бескрупулозне пљачкаше народне и државне имовине... Све њих треба казнити праведно смртним казнама или доживотним робијама уколико желимо да опстанемо као Србска нација. Ако се то не деси, уколико Србија не буде истински Србска, - дакле теодулска и стратократска Држава - постаћемо, као што давно каза Псалмопојац Цар Давид "ругло суседима својим, подсмех и поруга онима око нас" (Псалам 78,4).

ЖИВО ПРЕДАЊЕ

У ЗНАКУ КРСТА ПОБЕЂУЈ!

"Крста Твојега образ на небесима видевши, и као Павле призив не од људи примивши, међу царевима апостол Твој, Господе, царствујући град у руке Твоје положи; којегачачувај свагда у миру, молитвама Богородице, једини Човекољубче".

Тропар Светом Цару Константину Великому, глас 8.

"Око поднева, када дан већ поче да се смирује, он виде сопственим очима светлосни знак у виду Крста на небу, изнад сунца, са натписом *Овим побеђуј*. Он би задивљен овим призором, а такође и његова армија која посведочи ово чудо. И док је он размишљао о значењу тога што је видео, ноћ се изненада спусти; тада му се у сну појави Исус Христос са истим знаком који је већ видео на небу, наредивши му да направи сличан знак и да га користи као заштиту у свим окршајима са непријатељем".

Овако епископ Јевсевије Кесаријски у спису "Живот Константинов" преноси речи Цара Константина Великог о знамену који је променио и преусмерио не само ток једног људског живота, већ и кретање читаве будуће историје. То је, у ствари, изјава самог Светог Цара Константина коју је он под заклетвом изрекао свом саветнику епископу Јевсевију Кесаријском описујући му догађај непосредно пре битке са Максенцијем. Скоро три пута бројнија Максенцијева војска (двестапедесет хиљада војника), ојачана елитним легионарима, ипак није одолела Константиновој победоносној армији. Тог октобра 312. године први пут су се на војничким заставама завијорили крстови. О самом знаку и Константиновој победи Јевсевије каже: "Сада тај знак би направљен на следећи начин. Дугачко копље, ковано од злата, имало је облик Крста захваљујући шипки која је била попречно постављена преко њега. На врху је био причвршћен венац од злата и драгог камења, а на томе, знак Спаситељевог Имена, два слова која упућују на иницијале Христовог Имена, слово Р (ро) које је било по средини пресечено словом Х (хи). Ове славне иницијале император Константин је касније носио на својој кациги а његови војници на штитовима. Преузимајући стога Свевишњег Бога за свог заштитника, и стављајући победоносни знак, спасоносни симбол, на чело својих војника и бораца, он крену у поход против прве, друге и треће дивизије тиранове војске, лако их победивши у првом нападу".

Да се све завршило само на томе што је Константин победио много јачу војску и ослободио Рим од Максенцијеве тираније, онда би читав догађај био од већег значаја једино за марљиве историчаре. Али, то се није десило управо зато што је у

појави Крста на небу Цар Константин препознао нешто много више од наговештаја помоћи у једној битци; препознао је смисловапајни Цар да иза тог догађаја стоји Онај Који свему подарује истински смисао - Бог Живи и Истинити. Њему се Цар Константин обратио препознавши Га и исповедивши Га као "Јединог Владара, Цара над царевима и Господа над господарима". (1. Тим 6,15).

ЛОЗИНКА ХРИШЋАНСКОГ ИДЕНТИТЕТА

Ен туто ника - У знаку Крста побвђуј - ове речи су постале и остале лозинка небоземног идентитета свих који у духовној смелости и егзистенцијалној одлучности желе да врлински потврде и подвизима одбране своју Богом дану непоновивост, своју Богообразност и Богоподобност. Зато није нимало случајно све оно што је Цар Константин касније предузео и учинио: спречавање прогона хришћана Миланским едиктом 313. године, изградња бројних православних храмова, проналажење Часног и Животворног Крста Господњег, сазивање Првог Васеленског Сабора у Никеји 325. године, примање Свете Тајне Крштења...

Несхвативе су размере благодати Божије која је деловала у Цару Константину. Он, најмоћнији човек моћне Империје, са невиђеним смирењем и усрдношћу ревнује за јединство Цркве Христове, поштује епископе и светитеље... Дирљив је Јевсевијев опис Константинове искрене скромности приликом отварања прве седнице Првог Васељенског Сабора 25. маја 325. године у Никеји: "Када беше објављен долазак царев сви присутни устадоше. Цар је изгледао као изасланик Божији, одевен у злато и искићен драгим камењем. Био је висок, леп и величанствен, и овом изгледу величине пристајала је искрена скромност и потпуно побожна смиреност; скромно обореног погледа ка земљи Цар није хтео да седне у приуговорљену му злаћану столицу док му епископи нису дали знак за то".

Зато није нимало чудно зашто је Свети Цар Константин био, а и сада јесте, стална мета свих оних који жале за временима паганског празноверја или, пак желе да успоставе некакав новопагански поредак у којем, наравно, неће бити никаквог места за Хришћанство и хришћане. За савремене поклонице паганских идеја узорни владар нипошто није православни стратократа Свети Равноапостолни Цар Константин Велики, већ антихришћански крволок Јулијан Отпадник.

Дозовимо се хришћанској памети и отпочнимо са одбраном наших заветних хришћанских вредности. Схватимо већ једном да нам не могу помоћи, како Богомудро упозорава и опомиње наш Свети Владика Николај, "ни теократија нити аутократија нити пак западњачка демократија, него теодулија" која јесте пут и

начин живота сваког истински православног народа. Теодулија као служење Богу Живом и Истинитом на свим нивоима и у свим областима нашег постојања - од владара до ратара, од монарха до монаха. Томе нас, пре свега, учи и опомиње наш Свети Нишлија, Цар Константин Велики. Без делотворног определења за Крст Часни и Слободу Златну ми ни у ком случају нисмо достојни да се позивамо на наше Свете Претке који су нам својим подвизима прокрчили пут до Небеског Отачаства.

Свети Равноапостолни Цар Константин Велики јесте пример и образац истинског Богољубља и хришћанског отачаствољубља. Он мора бити узор свим државницима, политичарима, патриотама и прегаоцима на њиви народној који желе да добар одговор дају на страшном Христском Суду.

ХИЛАНДАР КАО СРБСКА ДРЖАВОТВОРНА ТВРЂАВА

Уобичајена је појава да се велики јубилеји у историјском трајању једног народа обележавају пригодним догађајима и прославама. Притом се историјска зрелост одређеног народа не показује и доказује тек у којекаквим свечарским манифестацијама које се најчешће јалово исцрпљују у баналној испразности, уместо да то буду догађаји испуњени истинским смислом.

Један од, несумњиво, највећих србских јубилеја са којима смо се суочили у 1998. години, јесте осамстогодишњица постојања нашег манастира Хиланара на Светој Гори. Тим поводом публиковане су бројне учене студије и изречене многе лепе речи, организовано је пуно пригодних изложби, одржано мноштво предавања и трибина... Али сусрет са овом веома значајном годишњицом је за све нас био одлична прилика да се, пре свега, суочимо са собом, а онда смело и одважно преиспитамо смисао нашег, садашњег духовног и националног идентитета у контексту хиландарског јубилеја. На жалост, ми ову прилику ни-смо на прави начин искористили.

Сећати се манастира Хиландара само с времена на време недопустиво је и срамно јер обезвређује све оно што је вековима у континуитету уграђивано у темеље србског духовног, националног, културног, цивилизацијског и државотворног идентитета. Без тих темеља, Србство је као сасушено лишће које бурни ветрови светских метежа развејавају у нетраг. Управо зато хоћемо овом приликом да говоримо о Хиландару као упоришном средишту светосавске државотворности.

Знамо да је Хиландар "од самог настанка израстао у важно, а понекад заправо и једино, духовно и културно средиште србског народа" (Панајотис Христу). Такође, Хиландар је био, и јесте, седиште и благотворни расадник србске државотворне идеје, - идеје која једном народу подарује историјски предзнак и метаисторијско (есхатолошко) опредељење. Ми, на жалост, готово да не поседујемо обимније радове који директно и подробније промишљају све кључне аспекте србске светосавске државотворности као што, рецимо, на руском језику постоји одлична књига архиепископа Серафима Собољева посвећена руској државотворној идеји под насловом "Руска идеологија". Хвале вредан изузетак код нас представљају два незаобилазна текста Светог Владике Николаја Велимировића: "Национализам Светог Саве" и "Србски народ као теодул". У овим делима Владика Николај бриљантно образлаже зашто су прави плодови србске државотворности држава са Божијом благословом, политика са поштењем, војска са родољубљем и школа са вером. Неизбежно се намеће закључак да Србство не може опстати ако не остане верно заветним вредностима светосавске државотворности: православној вери,

домаћинском поштењу и витешком родољубљу. Без ове освештане тријаде непостижан је благослов Бога Живог и Истинитог.

Од самог почетка Хиландар је устројен као истинска тврђава србске државотворности. Млади србски принц Растко, син моћног великог жупана Стефана Немање, подвигом својег личног опредељења за Царство Небеско (које је "увек и до века") усмерио је милошћу Божијом читаву историју Србског народа у државотворном правцу. Од тада се све у нашој историји догађа у знаку Крста Часног и Слободе Златне: "У знаку Крста означава зависност од Бога, у знаку Слободе означава независност од људи" - каже Владика Николај. Тим благословеним путем полази и србски стратократски владар Стефан Немања - "ратник и државник, маченосац и крстоносац". То је пут богољубивог и родољубивог напора да се задобије Царство Небеско, којим се једино може одржати царство земаљско на дуже време. То је непоколебиво уверење и основно владарско начело свих Светих благоверних и христољубивих србских владара стратократа: не може се одржати земаљска Србија ако се подвижничким

животом не задобија Небеска Србија. Због тога је србска државотворна стратегија и идеологија нераскидиво привезана за Хиландар. Узмимо само овде и сада као снажан пример чувену оснивачку "Хиландарску повељу" Стефана Немање (написану пре пуних осамсто година) у којој се изванредно јасно показује способност разликовања Богом благословених државотворних посебности различитих народа кадрих да створе и очувају своје државе: "Искони створи Бог небо и земљу и људе на њој, и благослови их и даде им власт над свим створењем својим. И једне постави царе, друге кнезове, друге господаре, и свакоме даде пасти стадо своје и чувати га од свакога зла које наилази на њ. Зато, браћо, Бог Премилостиви утврди Гоке царевима, а Угре краљевима, и сваки народ раздели, и закон даде и нарави установи, и госпо-даре над њима, по обичају и по закону распоредивши својом премудрошћу. Стога по многој својој и неизмерној милости и човекољубљу дарова нашим прадедовима и нашим двдовима да владају овом земљом србском, и Бог свакојако управљаше на боље људима, не хотећи човечије погибли, и постави ме великога жупана, нареченог у Светом Крштењу Стефана Немању. И обнових своју дедовину и већма утврдох Божијом помоћу и својом мудрошћу, даном ми од Бога, и подигох пропаљу своју дедовину" (види и "Хиландарску повељу" Стефана Првовенчаног из 1200. године).²¹

Овде се у једном специфичном геополитичко-државотворном контексту ради о остварењу и својеврсном испуњењу новозаветног налога да нам све буде "благообразно и по поретку" (1 Кор 14,40). Без благообразности и богочовечанског поретка немогућ је смислени и Богом благословени живот. Изаћи из оквира благообразности и поретка значи одбацити Промисао Божији, значи прекинути освештани континуитет државотворног предања и нарушити егзистенцијалну

небоземну синтезу, то јест плодотворно прожимање земаљског и небеског у животу појединца и заједнице (личност и саборност).

На плану државотворних и државочуварних прегнућв наших богољубивих владара стратократора, одбрана поретка и чување благообразности исказује се као задужбинарство и монашење. Србски владари су у славу Божију, на корист своје народу и за спасење своје душе изградили бројне цркве и сазидали многе манастире, а Хиландар као најзначајнији међу њима. Отњена хришћанска љубав којом су гореле њихове честите и Богољубиве душе многе је одвела у монахе: "Замонашио се моћни Немања, па његов син кнез Растко, па краљ Стефан Првовенчани, па краљ Владислав, краљ Урош, кнез Предислав (Сава II), краљ Драгутин, па полубраћа цара Душана, па Ана, супру-га Немањина, и царица Јелена Душанова, па царица Милица, и деспотица Јефимија, и мајка Ангелина и Максим син њен са још повише чланова куће Бранковића, у Срему, у Ердељу и у Румунији" ("Србски народ као теодул"). Тако је - каже Владика Николај - светосавски програм хиландарски, "програм Савин оствариван кроз векове и то подједнако како од старешина Цркве тако и од старешина државе. За слуге Божије признавали су себе и једни и други, службу Богу сматрали су за своју свету и једину дужност и једни и други, и служењем Богу надали су се задобити Царство Небеско и једни и други. Црква и држава - то је био један јединствен и нераздељиви организам народни".

Најкраће речено, србско државотворно Предање као Предање светосавске државотворности, јесте наше црквено-државно Предање о којем вековима сведочи манастир Хиландар. Упоришна вертикала и стожер овог хиландарског Предања јесте Богом благословено устројство србске државно-народне заједнице као Србског Отачаства (завичајне земље Србских благоверних отаца). Притом, свакако, треба имати у виду да је без отачаствене свести србско државотворно Предањв само мртво слово на папиру нашег садашњег политичког безнађа. Отачаствена свест (то јест свест православног Србства о својој црквено-државној саборности) је показатељ и доказ духовне зрелости и државотворне потентности једне словесне (логосне) и домаћинске заједнице која непоколебиво исповеда Бога Господа као Небеског Домаћина Сведржитеља, одана је државном господару благоверном стратократском владару као отачаственом домаћину, и хришћанској србској господи као породичним домаћинима. Само светосавски државотворни домострој претпоставља и омогућује смислено постојање заветне Србске нације која своју потпуну делотворност темељи на узајамној политичко-домаћинској одговорности господара и господе, као и њиховој верности и егзистенцијалној одговорности пред Господом Сведржитељем - Јединим Истинским Владарем (види 1 Тим, 6,15).

Данас - када једна од главних полуга стратегије наме-тања Новог светског поретка јесте насилно успостављање глобалне политичке, економске, војне, културне,

цивилизацијске и религијске унификације на планетарном нивоу - говорити о србској државотворности и њеним светосавским својствима може се причињавати као потпуно анахроно, теоријско-практички демодирано или пак може изгледати као залудни данак ружичастој емфазии окаснелог национал-црквеног романтизма. Али, из констелације светских антихришћанских и антисрбских догађаја, врло јасно видимо како отровна оштрица Новог светског поретка у име "отворених граница, отвореног делања и отвореног мишљења" неумољиво черечи егзистенцијално ткиво сваког државотворно потентног народа, поред осталих и Србског. И управо зато је најнеопходније примаћи се предањској живодајности србског државотворног домостроја и из његовог озрачја аутентично проговорити о свим горућим питањима нашег народа, а пре свега о свеопштем државотворном самозаборау услед којег губимо из вида непобитну чињеницу да је србски отачаствени простор претворен у својеврсну лабораторију Новог светског поретка у којој се геополитички, геостратешки, геовојни, геоекономски и георелигијски експерименти врше интензивније него на било којем другом делу планете. Судбина једног државотворно неопрезног народа је у сваком погледу неумољиво сурова: тај несрећни народ симулира самог себе батргајући се као нова колонија обезглављена у мрежи псеудодуховности и псеудоморалности Новог светског поретка и његове хибридне човечности атомизираниог човечанства.'

Бујица овдашњих сваковрсних политикантских пренемагања и бесомучних опсесија о нашем фамозном уласку у Европу (тј. Европску унију) показује недопустиву и веома штетну количину митолошке наивности оних који не знају да за архитекте, стратеге и оперативце Новог светског поретка православни народи постоје једино као излишни окрајак овековне западне цивилизације. Управо то недвосмислено тврди (у интервјуу берлинском листу Die Tageszeitung) чувени амерички политиколог, професор државне управе на Харвардовом универзитету, Семјуел Хантингтон: "Морамо да схватимо да се Европа завршава тамо где почиње муслимански и православни свет". Чему добром се православни народи могу надати од јудеоамериканизоване постхришћанске Европе која више воли наказне трансвестите и хомосексуалце него Господа Исуса Христа? Докле год не обновимо своју хришћанску државотворну потентност бићемо јалова и безазлена руља са којом свако може да чини што год му се прохте.

• • •

Проблем светосавске државотворности данас јесте изузетно горуће питање које од нас неумољиво очекује најконкретнији и најделотворнији одговор. Конкретност и делотворност тог одговора сада је потребнија више него икада. Но, једно је сасвим сигурно: на питање србске светосавске државотворности могу озбиљно одговорити само они Срби које одликује истинска хришћанска одговорност. Реч је, наравно, о потпуној одговорности и пред Богом и пред људима, јер само Срби који имају

егзистенцијалну одговорност пред Богом и моралну одговорност пред ближњима могу заиста одговарати и одговорити на питање светосавске државотворности. Зато ћемо на крају парафразирањем дозвати из сећања мудру изјаву једног нашег отачаствољубивог владике: читава Србија и све Србске земље јесу један велики Богомблагословени метох (манастирско имање) Свете Србске Царске Лавре Манастира Хиландара!

Ако желимо духовно здраво, политички крепко и војно непобедиво Србство, онда ове речи морају бити наша мисао водиља.

ВЛАДИКА ЊЕГОШ КАО УЧИТЕЉ СРБСКОГ ОТАЧАСТВОЉУБЉА

"Да бранимо Образ Отачаства!"

Неприкосновену истину о Владики Петру II Петровићу Његошу није изрекао ни један књижевник, нити пак историчар, већ православни теолог и епископ захумско-херцеговачки Атанасије Јевтић. Он каже у надахнутој напомени уз свој превод старозаветних Књига Макавејских да су "Српски Карађорђе и Његош прави браниоци Вере и Образа, Крста Часног и Слободе Златне". И заиста, само је Владика Његош у "Горском Вијенцу" могао да ускликне стих који исказује суштину србског историјског и метаисторијског задатка: *"Да бранимо Образ Отачаства!"* То је неодложни задатак са којим се суочава сваки Србин који жели да добар одговор да на страшном Христовом Суду. Онај ко није спреман да све дадне за Образ а Образ ни за шта, тај није достојан славног Србског Имена. Онај коме није стало до Србског Отачаства гори је од најгорих изрода и издајника.

Врло добро знамо да се последњих неколико деценија Његош стално налази на мети перфидних напада од стране комунистичких и других антисрбских рушитеља свега онога што је Србству Свето и Честито и Миломе Богу приступачно. Наравно, нису комунисти Његоша прећуткивали (јер нису ни могли), али су га у својим "књижевно-научним" тумачењима безочно, безобзирно и безобразно злоупотребљавали, то јест потпуно злонамерно и погрешно тумачили са поганом намером да његово дело раздвоје од Вере Православне и Образа Србског и раставе од Крста Часног и Слободе Златне. Желели су антисрбски тумачи да "докажу" како је Владика Христов Његош наводно, био - сачувај Боже - под утицајем јудејског кабализма, гностичких јереси и којекаквих сатанистичких измишљотина и духовних гнусоба. Они који су се клели у Маркса и Енгелса, а пљували у Небеса хтели су да благоверног и благочестивог синовца Светог Петра Цетињског потпуно разхристове и разсрбе и да га таквог, лажног и

фалсификованог, изнесу на пијацу своје "објективне" и "прогресивне" учености. Али, нису знали да ће неко, сасвим оправдано и умесно, парафразирати неуништиве Владикине речи и њима понајбоље описати размере нашег стравичног духовног, политичког, државотворног и цивилизацијског суноврата са онима који су се одрекли Вере и Образа, Крста Часног и Слободе Златне:

Партијаши, проклете им душе

На комате раздружише Србство,

Србске силе грдно сатријеше.

Партијаши, траг им се утро,

Распре сјеме посијаше грко,

Те с њим племе Србско отроваше.

Партијаши грдне кукавице

Постадоше рода издајце!

Такве националне изроде и духовне одроде Владика Његош је изванредно тачно описао следећим стиховима у Горском Вијенцу":

"Безобразне, обрљане курве!

Повукуше, те нам Образ грде,

Јуначкога не знају поштења".

И управо зато, србска заветна обавеза и историјска одговорност гласи: *"Да бранимо Образ Отачаства!* Јер Образ јесте оно што човека чини истински човечним и пред Богом и пред људима. Срби знају да без Образа нема ни чојства, ни јунаштва, ни светаштва и зато неустрашиво кликћу: *"Све за Образ, а Образ ни за шта!"* Образ Отачаства треба бранити свим благословеним и Богом допуштеним средствима јер је Отачаство поприште у којем се плодотворно сусрећу Завет Предака и Нада Потомака. Наша историја је недвосмислена: увек када смо престајали да бранимо Образ Отачаства тада би нас, како каже Свети Владика Николај Велимировић, покривала "језива тама туђинска са лепим именом и шареном одећом". Тада би погубно заборављали Бога и себе, тада би гасили Лучу нашег освештаног светосавског идентитета.

Не почујемо ли и усвојимо србску поруку нашег Владике Његоша, престаћемо да будемо своји на својем. Изгубићемо, не дао Бог, и Образ и Отачаство. Ако то, хвала Богу, не желимо, онда се морамо Владики Његошу обратити као нашем великом учитељу који ће нас упутити на пут србске борбе непрестане за Крст Часни и Слободу Златну. То је победоносна борба која се води под заставом на којој пише: *"Да бранимо Образ Отачаства!"*

СВЕТОНИКОЛАЈЕВСКИ ПАТРИОТИЗАМ

*Мати Гпикерији,
игуманији манастира Телије*

Шта нам у овим сумутним и суморним србским временима на прелому векова и миленијума говори и поручује пастирско, богословско и патриотско прегнуће онога који је ваистину "први после Светога Саве"? Другим речима, шта нама данас значи светитељско дело Владике Николаја Велимировића?

Несумњиво је и неоспорно да Свети Владика Николај данас Србима мора да буде и Учитељ, и Опомена, и Упозорење.

Он је Учитељ свима који одбијају да попљују светло и освештано Србско Име зарад "језиве таме туђинске, са лепим именом и шареном одећом". Он је, такође, Учитељ свим благоверним Србима који, поучени њиме и проткани живим духом светосавског заветног Предања знају да се без Бога не прелази ни преко прага, да без побожног стратократског Владара ништа у Србској Држави не ваља и да нам је без хришћанског Дома - судба Содома.

Опомена је Свети Владика Николај Велимировић свима који заборављају, или неће да знају, да без благослова Божијег и патриотског поштења, без витешког родољубља и православне вере није могућ смислени опстанак Србске Државе, политике, војске и школе. Опмиње нас Свети Владика да Србство без Државе са Божијим благословом није ништа друго него раскућена кућа; да је србска политика без патриотског поштења, само партијашко безобразје и политикантска лаж; да без вере православне нема правог образовања и школовања, нити без витешког родољубља има непобедиве Србске војске која је кадра стићи и утећи и на страшном месту постојати за Крст Часни и Слободу Златну.

А коме је Свети Николај Велимировић неућутно Упозорење? Ником другом до обезбоженој и однарођеној овдашњој псеудосрбској интелигенцији која се олако одрекла православне србске вере због отровне белосветске вечере. Упозорење је он свима који се бесомучно врте у врзином колу антихришћанског екуменизма, онима који се стиде истине о православној стратократској државотворности, онима који дрско бају и безочно лажу да је свеједно да ли ћемо живети у Србској теодулској Стратократији или, пак у некаквој антисрбској грађанској републици. Није и не може бити свеједно – громко упозорава владика Николај у свом знаменитом спису "Србски народ као Теодул: "Не теократија нити аутократија нити пак западњачка демократија него теодулија јесте путиначин живота србског народа". Упозорење је Свети Николај Србски свима који се стиде светосавског

национализма и србског државотворног отачаствољубља - упозорење, јер је он својим животом и својим делима обделавао, гајио и неговао православни србски национализам и стратократску србску идеју. Упозорење је и онима који жонглирају псеудотеолошким мртвим антисрбским вештинама а не сведоче богословски о живим духовнопатриотским врлинама.

Заиста, заиста је Свети Николај Велимировић истински Учитељ, Опомена и Упозорење многострадалном Србству распетом на крсту мукотрпног и душегубног краја овог мрачног, ђавоиманог и крвавог века. Без Николајеве пастирске поуке, без његовог духовног опомињања и без његовог патриотског упозоравања нема нама ни опстанка ни останка пред Богом и људима. У списима Владике Николаја намењеним србским Богољубивим и родољубивим читаоцима, налазе се бесцен-бисери светосавског патриотизма и веродостојне истине о православној патриотско-политичкој одговорности свих Срба који желе и подвизима стреме да буду нова твар у Христу.

ПРЕД БОГОМ И ЉУДИМА БЕЗНАЂЕ ПАРТИЈАШЕЊА

"А Исус им рече: ко не сабира са мном, расипа!"

Еванђеље по Матеју 12, 30

Беспрекорна истина о србској светосавској државотворности сија у следећим речима Светог оца Јустина Поповића: "Програм и план наше народне историје дали су нам наши Свети цареви и краљеви, на челу са Светим Савом. У том програму и плану - све је Свето и Честито, све бесмртно и еванђелско".

У овом пак најсмутнијем раздобљу наше историје непрестано видимо и проживљавамо стање потпуно супротно горе реченом - све нам је данас обезсвећено и обесчашћено, трулежно и разблаговештено, једном речју, као да никада нисмо били удаљенији од наших Светих благоверних и христољубивих Предака и њиховог богочовечанског програма. Злосмрадни резултат садашње србске несреће најтачније је исказао Свети Владика Николај Велимировић: то је "Држава без Божијег благослова, школа без вере, политика без поштења" - то је у ствари "језива тама туђинска са лепим именом и шареном одећом". Само наивни могу бити изненађени чињеницом да су ове речи изговорене пре више од пола столећа. Таквима засигурно не може допрети до памети освешћујућа опорост умесне опомене митрополита Амфилохија Радовића који у једном интервјуу каже (а потом и образлаже) да је православно Србство жртва све три Југославије.

СРБСКИ ИСТОРИЈСКИ ПУТ

Историјски пут Србског народа можемо и морамо поделити на три периода.

У првом, паганском периоду, Срби су безсловесни, незнабожачки народ, (етнос) који није ословљен Словом Божијим, то јест није кроз светотајинску благодат Крштења упознао Бога Живог и Истинитог.

Други период отпочиње од просветитељске делатности Светог Саве - наравно, просветитељске у литургијском, христоцентричном смислу освећивања благодаћу Духа Светога; од тада србски народ у својој богомблагословеној пуноти симфоније Цркве и Државе представља снажну отачаствену заједницу кроз коју успешно артикулише сопствене Богом дане државотворне и стратократске посебности.

И на крају, у трећем периоду, чији смо жалосни сведоци и ми данашњи, Срби заборављају себе и пред Богом и пред људима те тиме у крвавом ланцу бројних душегубних промашаја непрестано потврђују Господње речи да без Њега као јединог Спаситеља и Поспешитеља не можемо ништа чинити; без Онога Који јесте Пут и Истина и Живот, Срби све страшније лутају безпућима лажи и смрти.

Другим речима, у првом поменутом периоду Србски народ се као етнос креће стремећи ка Христу. У другом, он се као Божији народ (лаос) крстоносног подвига движе (то јест смислено креће) у Христу ка Небеској Србији. У трећем пак периоду он обезбожен и разхристовљен као безсловесни демос тумара и блуди без Христа изван Спасења.

Одвраћање од благословеног светосавског заветног Предања и слепо окретање јаловим традицијама разхристовљене и разцрквењене Европе резултирало је первертирањем наше историјске, егзистенцијалне и животне перспективе: од христоцентричне у којој је Богочовек Христос Мерило и Смисао свега, до хуманистичке, човекоцентричне перспективе обезбоженог Запада којем је партикуларистички и индивидуалистички егоизам гордоумног човека врховно мерило. Једна од погубних човекоцентричних новотарија коју ослабљено Србство у том периоду уводи у свој народни живот јесте партијско организовање политичког постојања државне заједнице. О реалној опасности ове кобне заблуде, настале услед ондашње србске државотворне импотентности, веома проникливо говори митрополит Амфилохије у чланку под више него индикативним насловом "Наши расколи": "Опасно је то што за наш менталитет партија као по правилу има тенденцију да добије религиозни значај, постаје поглед на свет. Наше партије, кад се јаве, немају просто политичко-социјални карактер. Њихови заговорници често претенду-ју на апсолутно важење свог партијског убеђења. Онине желе само да

реше социјална питања, већ и коначна питања људске судбине, питања смисла живота".

Да би у овим обљутавелим и помраченим временима заиста били со и светлост свету, православни Срби морају знати да партијски политички живот не подсећа човека даје он, као слика и прилика Пресвете Тројице, пре свега црквено и саборно биће. Саборно - јер је природа Цркве саборна. Ми смо у деветнаестом веку ослобађањем појединих Србских земаља и стварањем Кнежевине а потом Краљевине Србије, нажалост, пропустили јединствену прилику да воспоставимо друштвени живот по начелима оног Богомблагословеног Поретка који је био обилно плодотворан у славном периоду наше крстоносне историје, а то је благообразни Поредак православне саборне сталешке Стратократије. Али, авај, уместо саборног човекољубља, од друге половине прошлог века србски политички простор запоседа све до данас злодејствујуће партијашко распарчавање и черечење државотворног ткива Србске отачаствене заједнице. Ововековни педесетогодишњи компартијски црвени тоталитаризам јесте само најмалигнији облик партитократије као такве.

(Када кажемо да смо у прошлом веку пропустили да воспоставимо стратократски предањски живот у свим доменима народне заједнице, (политичком, културном, језичком), то нипошто не значи да тада није било снажних покушаја у том правцу. Пре свега, мислимо на Карађорђевог устанак који је све до непотребног и штетног уласка Србије у руско-турски рат био у правом смислу покушај успостављања Србске Стратократије чији су црквено-државни симфонични одсев представљали Прота Матија Ненадовић и Вожд Карађорђе.)

ЧОВЕК ЈЕ САБОРНО БИЋЕ, А НЕ ПАРТИЈСКО

Морамо се неминовно запитати: да ли хришћанин као боголико биће небоземне Заједнице спасења (Цркве) може потврдити, афирмисати и задржати свој богочовечански идентитет и интегритет ако неупитно прихватаи својом праксом заговара партијско учешће у политици? Нипошто, јер усвојивши правила игре индивидуалистичког секуларног поимања друштва и државе човек неминовно постаје заробљеник у оковима партикуларистичке и индивидуалистичке, дакле, антицрквене и антисаборне егзистенције. Он, у ствари, постаје део обезбоженог и разцрквењеног народа (демоса) који је услед партијске политике "стварно подељен на супротстављене и међусобно конкурентске групе". Другим речима, такав човек неминовно постаје безлична јединка, индивидуа која учествује у антиотачаственој политици деперсонализованог полиархичног и полицентричног друштва, дакле, у политици која је увек најбезочније растакање србске стратократске државотворности. Такав човек постаје уистину схизоидан јер је распет између своје

егзистенцијалне припадности Цркви као Саборном Богочовечанском Небоземном Организму, и припадности партији као партикуларној вештачкој организацији.

Иначе, и сама етимологија речи партија јесте веома илустративна, а још више опомињућа: реч партија потиче од латинског израза "part partis" у значењу "парче, део". И управо у складу са овим значењем, партијска политика је увек, у већој или мањој мери, ускогруда и скучена, то јест - партикуларна, несаторна и противсаторна. По умесној анализи нашег великог теоретичара права и политике Слободана Јовановића, прва и основна мана сваког партијског система јесте себична скученост и интересна суженост "које су својствене свима странкама без разлике". Сем тога, "савремене странке не избацују на површину велике државнике, него велике партијске организаторе, велике демагоге и агитаторе, велике парламентарне говорнике. Савременим странкама главна је бригада победе у изборним и парламентарним борбама; оне се купе око људи који су у стању да се у тим борбама одликују; да ли ће они уз то умети и државне послове да воде, ствар је од споредног значаја за њихове странке. Од партијских вођа не тражи се да умеју мислити, него да умеју говорити; не тражи се стручна спрема за државну управу, него моћ утицаја на народну масу; не тражи се тачна свест о државним интересима, него само вештина да своју странку доведу до успеха. Постављајући на владу своје вође, савремене странке не поверавају државну управу људима који би за њу били најспособнији".

Горе наведене Јовановићеве речи, премда старе скоро осам деценија ипак нам, због своје далекосежне дубокосмислености, и данас звуче веома поучно и савремено, поготово што је наше политичко поднебље претворено у својеврсну огледну парцелу партијашког безобразја. Присетимо се само поражавајуће чињенице да овде и сада постоји више од две стотине политичких партија које се из све снаге упињу да себе представе као једине гласноговорнике србске политичке истине, то јест "претендују на апсолутно важење свог партијског убеђења".

Знамо да православни хришћани нису нити пак смеју да буду аполитични и равнодушни за политичку судбину своје отачаствене заједнице - напротив јер врло добро видимо какве страхоте доноси политика без побожних православних политичар које наш Свети Владика Николај Велимировић назива политичарима са крстом. И зато је потпуно јасно да православни Срби, као најодговорнији и пред Богом и пред људима за судбину и стање својег Отачаства, не могу нити смеју имати политичко поверење у партијску делотворност ма каквим се она називима или програмима китила. Јер као што тачно упозорава епископ Иринеј Буловић, "Црква и партија, саторност и подељеност, политика као уметност служења у љубави и политика као технологија владања - то су појмовни и битијни антиподи".

• • •

Богу хвала, у нашем распетом народу, премда притајено и пригушено, још увек постоји жива и искрена глад за истинитом и одговорном, саборно-сталешком политичком делотворношћу. То је глад коју нису утолила (јер не могу) пресликавања западне човекоцентричне политике без Христа коју намеће демократија као политичка идеологија Новог светског поретка. (Сетимо се: демократија примарно не значи "владавина народа" већ "безбожничка владавина над обезбоженим народом - демосом"). У том смислу, индикативни су резултати свих озбиљнијих анкетних истраживања која показују да скоро четири петине (80%) Срба сматра да партије свађају народ, то јест воде антидржавотворну и антиотагачствену политику. Али, ако

Црква као икона Царства Божијег на земљи не делује као, како каже владика Атанасије Јевтић, "коректор" својом светосавском државотворношћу, онда смо засигурно у догледној и реалној опасности да се оправдано народно незадовољство партијашким политичарењем по ко зна који пут злоупотреби опаком демагогијом лажне брижности овдашњих јудеомасонских слугу и јањичара Новог светског поретка.

Само успостављање стратократског саборно-стапешког поретка у Србској националној Држави јесте решење свих невоља и истински гарант праведности и законитости.

ПРАВОСЛАВЉЕ И ДЕСНИЦА

"Тада ће рећи Цар онима што му стоје са десне стране: Приђите благословени Оца мојега; наследите Царство које вам је припремљено од постанка света".

Јеванђеље по Матеју, 25, 34

Православље и десница? Синтагма, наизглед једноставна, а у ствари веома бременита бројним упитностима. Када је реч о православној богословској и публицистичком мисли, ова тема је готово недодирнута озбиљнијом анализом. Једини нама познати изузетак представља чланак угледног руског теолога протојереја Александра Шмемана. У тексту под више него индикативним насловом "Изнад левичарства и десничарства у религији" Шмеман је покушао да што озбиљније проникне у стварну позадину левичарства и десничарства као, несумњиво, двеју основних политичких категорија савременог секуларизованог света. Изречена као плод дубоке проникливости, његова полазна констатација је више него умесна и тачна: "Није важно како су историјски настали ови називи (левичарство и десничарство). Важно је то да су они стварно постали најважнији симболи према којима се дели свет политике". Јер, заиста, потпуно је несумњиво да од времена крваве француске револуције ова два политичка, и, штавише,

духовна менталитета преодређују или на известан начин условљавају развој политичке стварности и догађајности савременог света. Али, и поред неоспорне луцидности и извесног снажног богословског напона који провејава у поменутом Шмемановом чланку, његов приступ тематски назначеном проблему ипак одаје кабинетски угао гледања на политичку стварност савремене епохе. На пример, Шмеманово теолошко "раскринкавање" такозване библијске интуиције како у левичарству тако и у десничарству јесте крајње идилично и ништа више. Затим, заговарање некакве тобожње хришћанске дијалектике десничарства и левичарства нипошто не одговара политички веродостојном стању ствари. Сем тога, није неважно напоменути да овај Шмеманов рад на појединим местима болује од апстрактних уопштавања која у извесним тренуцима недопустиво исклизну у олако и непромишљено изречену неистину. На пример, бесмислена је тврдња да су први хришћани рушили поредак и друштвено устројство Римске империје те тиме личили на левичаре; исто тако несувисло и поприлично неозбиљно звучи став да су у средњем веку и римокатоличка западна Европа и Православни Исток застранили од изворне хришћанске дијалектике левичарства и десничарства, и то Запад у облику инквизиције, а Исток путем "обожавања државе и царске власти".

Овакви богословски недомишљени и политичком историјом неаргументовани приступи јесу вишеструко штетни. Учинак њихове штетности је поготову већи за нас који (на жалост или на срећу) не можемо нити пак смеом овде и сада злодејствујућу политичку несрећу гледати из безбедног угла кабинетско-салонске заветрине. Таква "неутрална" и "објективна" позиција може бити "привилегија" само онима који искључиво кроз (псеудо)теоријске рукавице додирују ужас наше политичке стварности.

А стварност је, што се тиче њеног односа према Православљу и православним народима, заиста неумољиво немилосрдна. Јер, била она милитантно-антитеистичка или демократско-атеистичка, тој стварности је Православље у сваком случају непожељно и непотребно. Ми Срби можемо самозадовољно узвикивати лепозвучни поклич "Изнад Истока и Запада", али притом морамо знати да фраза "ни Исток ни Запад, него изнад једног и другог" данас стоји у потпуном раскораку са савременим геополитичким стањем ствари. Зашто? Зато што у актуелном епохалном тренутку Запад није више (или није само) географски појам, већ - *аксиолошки*. Западне вредности као фундаменталне вредности Запада данас јесу узор и идеал на глобалном, планетарном нивоу а не, као у претходним епохама, у уском географском и регионалном смислу. Правила западне политичко-економске и културно-цивилизацијске игре данас имају универзални карактер и значај, а не само локални. У таквом унификацијски стремећем склопу догађаја или стратегији успостављања Новог светског поретка, Православље увек добија етикету нечег конзервативног и назадног, нетолерантног и искључивог, једном речју - *десног*. За милитантне левичаре православни хришћани ће увек бити

"народни непријатељи", и "противници друштвеног развоја", које треба чак и физичким уништењем уклонити. За грађанску демократску левицу Православље је пре свега "антицивилизацијска и антимодерна тенденција" која је по штетности равна фашизму, милитаризму и популизму. Управо то тврди овдашња распомамљена грађанско-левичарска будуменга у својим православофобичним и србофобичним залагањима за грађанску демократску и левичарску Србију. Овом политичком накоту таква Србија превасходно значи: Србија без Православља, то јест безсловесна и антисрбска Србија! Следећи параноични ставови извесног Небојше Попова, једног од острашћених гласноговорника недвосмислено показују сву православофобију демократске ароганције и незнања. Тако у интервјуу србомрзачком часопису црногорских сепаратиста "Монитор" (бр. 160, 12.11.1993. стр. 22-23) избеумљени Попов се забрињава над оцртаним контурама "једне нове варијанте револуције. Уместо националне револуције, са чијом идејом је стартовао српски популизам, сада се јавља, све јасније и јасније, идеја о православној револуцији - што значи одређену улогу цркве, клерикализма". Демократска левица је неизоставно потребна Србији - емфатично закључује "активни грађанин" Небојша Попов, у свом чланку "Треба ли Србији левица" ("Република", год. V, бр. 75, 16-30.9.1993. стр. 15-16). Али, неопходни процес демократизације Србије левицом, то јест "враћање у савремену цивилизацију", онемогућавају овдашње "антимодерне тенденције - популизам, милитаризам, правослашни интегрализам, фашизам" ("Република", бр. 75, стр. 16).

Што се тиче овдашњих демократских снага, за њих је Србска Православна Црква нешто што треба конфекцијско-комерцијалном употребом маргинализовати, пасивизирати и претворити у својеврсни декор фолклорног паравана. Они ће се због тога, ако треба и кокетно поигравати са православним благоверјем, бесрамно омаловажавати нашу светосавску историју, дрско угуравати своје камере у олтаре и објективе у Свете Путире... Али, ако неко предузме да са државотворног становишта Србског Православља говори о политици, они ће га сместа прогласити заговорником превазиђених и анахроних вредности, кваритељем идиле у којој Црква треба да буде сервис за подмиривање религијских потреба бесловесно покорног грађанства, укратко - назваће га сејачем опасног десничарског семена.

Једно је сигурно: сваки патриотско-политички став који има живо укоренење у државотворном Предању Србског Православља, овде и сада ће неминовно бити обележен ознаком "десница". То нипошто не значи да све што сада у Србији носи предзнак десног самим тим има икакве везе са Православљем. Напротив. Углавном се ради о језивој и неукусној паради духовне недораслости, државотворне импотентности, отачаствене неодговорности и партијашког безобразја.

• • •

У оквирима садашњег склопа чињеница, догађаја и њиховог реалног учинка могућа су два потпуно супротна облика политичког понашања православних Срба: Први претпоставља непрестано самопосипање аполитичним пепелом пред будним оком "наших" и туђих распомамљених и помахниталих левих богомрзаца и србомрзаца, свеједно које провенијенције - црвене или грађанске. То, наравно, подразумева подгревање старе прећутне заблуде (која већ деценијама делује на нашим разцрквењеним и разсрбљеним просторима) по којој црквеност и политичност нипошто не иду заједно јер се, наводно, потпуно искључују.

Друга могућност патриотско-политичког понашања православних Срба јесте у најбољем смислу активни и конкретни доказ погрешности и злехуде штетности оне прве, која је у ствари отровни плод једног веома површног и погрешног, а пре свега нехришћанског уверења. Јер, само у светосавском Православљу патриотски освешћени Срби знају да се политиком човек или потврђује или погубно поништава као одговорно богообразно и богоподобно биће заједнице. Другим речима, они знају да је човек биће призвано да свој живот у заједници и све односе у свету, од Бога му повереном на управљање и старање, одговорно устројава по Богочовечанском Поретку Смисла и Истине. Дакле, ако је игде потребно бити светлост и со свету, онда је то, свакако, најнеопходније у политици. Садашњи србски политички мрак и бљутавост понајбољи су показатељ до чега доводи и шта доноси нехришћанска политика, тачније, политика без православних политичара. Јер онај ко нема потпуну егзистенцијалну одговорност пред Богом, тај засигурно нема ни политичку ни етичку одговорност пред људима.

Заиста, не зависи од наше жеље коју ће и какву идеолошку етикету добити наша патриотско политичка делотворност која се одвија са становишта православне егзистенцијално-етичке одговорности. Наше је само да непоколебиво будемо за Крст Часни и Слободу Златну и неустрашиво бранимо Образ Отачаства.

ПРАВОСЛАВЉЕ И ДЕМОКРАТИЈА

Живимо у несрећном раздобљу које је преплављено огромним бројем политичких заблуда србске интелигенције. О далекосежном погубном учинку и утицају тих заблуда тек предстоји помније промишљање и анализирање, јер велике су и готово непремостиве тешкоће на које наилазимо покушавајући да озбиљније досегнемо упориште са којег би најцеловитије сагледали садашњу србску политичку ситуацију.

Еуфорија и непромишљеност јесу основне карактеристике уласка неких људи Србске Православне Цркве у интензивније јавно исказивање својих политичких

ставова и гледишта о држави, нацији, историји, економији итд. Притом је симптоматична једна, благо речено зачуђујућа, неупитност у одобравајућем подразумевању и преузимању извесних појмова о политичкој организацији државне власти као и активно, у неким случајевима партијско, залагање за њихово остварење. Заслепљени сјајем прелестне привлачности коју демократија има као политички симбол у свести савременог човека, неки наши хришћани (међу којима и део архијереја, свештенства, па чак и монаштва) без елементарне богословске критичности и политиколошке упитности заговарају своје бесловесно поверење у западну демократију и заблуду о тобожњој црквеној хришћанској демократији, или чак некаквој "светосавској демократији" или пак "теодемократији". Као кондензат ноторне политичке неписмености и државотворне неприсебности, ову бесмислену сложеницу "теодемократија" налазимо у "Предлогу србског црквенационалног програма" обзнањеном у часопису "Глас Цркве" (3/1989): "Ми хоћемо у заиста хришћанску Европу, где ће Бог и човек бити заједно, где ће се градити срећа и мир за пример читавом човечанству, где неће владати сувопарна демократија ни стара теократија, већ стваралачка и истинска теодемократија". Заиста је потресна политичка, историјска, државотворна и, пре свега, духовна наивност и не знање изречено у овој претенциозној реченици. Прогутавши флоскулу "aut democratia, aut tyrranis" ("или демократија или тиранија"), флоскулу која се у сваком иоле озбиљнијем политиколошком контексту показује као пука парола својеврсне политичке идеологије и идолатрије - они махнито запомажу о демократији и демократизацији, чиме жалосно поспешују растројство светосавске држа-вотворне благоразумности и одсуство политичке присебности.

Неозбиљно је, а пре свега недостојно његовог свештеног Богопризвања, да србски хришћанин плаћа данак погубности политичких заблуда наше безсловесне интелигенције поникле и духовно отхрањене на идеолошком слепилу црвеног партијског једноумља. Јер ономе који је кроз благодат Свете Тајне Крштења и Миропомазања примио печат дара Духа Светога - то јест дар благодатне прозорљивости у разликовању свих духова, па и оних политичких - непримерена је државотворна неопрезност или несмотреност олаког прихватања и непромишљеног пристајања уз нешто што је по свом пореклу и суштинском усмерењу и назначењу сасвим нецрквено, тачније, противцрквено - а то је, свакако, демократија!

На нашој потпуно дезоријентисаној политичкој сцени (тачније, политикантском вашаришту) и не очекује се политичка прозорљивост светосавске државотворне разборитости и целомудрености, али међу хришћанима она је заиста сопсЈШо зте ^иа поп.

Гледано са православног становишта, о чему је заиста реч када је у питању демократија? Али пре свега, чујмо шта о њој каже један познати и компетентни

западни проучавалац демократије као облика политичке организације државне власти: "Појава речи која има такав статус је готово јединствена у историји људског језика. Највероватније је да се никада раније није догодило да исти политички термин, који је за врло дуго времена био употребљаван у похваљном, погрдном и неутралном смислу, буде прихваћен готово једнодушно као главна политичка парола безмало свих политичких партија".

Без обзира што у политичкој теорији постоји мноштво различитих одређења демократије и што сви који исповедају култ демократије не служе истом политичком идолу, ипак се може наћи једно умесно и подстицајно дефиницијско полазиште и упориште. Међу најпознатије, најпопуларније и етимолошком значењу речи најближе дефиниције спада, свакако и она чувена Линколнова, по којој је демократија "владавина народа од народа и за народ".

Али ствар више није баш тако саморазумљива ако се упитамо о којем и каквом народу је реч? А пре свега, шта о народу може рећи теологија Православне Цркве? У том смислу, због пружања драгоцене богословске помоћи, више су него илустративне следеће речи владике Атанасије Јевтића: *"У свом односу према Богу сваки се народ мери и процењује. Јер, основна истина физичке и духовне карактерологије једнога народа јесте однос према Богу, у овом случају - према Христу као према Богочовеку. Библијски народ, Израил, свакако је на посебан начин изабрани народ Божији, али то не значи да и сваки други народ на земљи није Божији и да није на свој - богопромисаони - начин изабрани народ. Јер ми верујемо у Божије промишљање о историјском животу и путу сваког народа, верујемо у Божији спасоносни план-домострој (икономију) - за сваки народ и свако људско биће. О томе нам сведочи Свето Откривење, особито реч Апостола Павла изговорена многобожачком народу грчком у Атини. "Бог који је створио свет и све што је у њему, који сам даје свима живот и дисање и све, Он је из једнога човека створио сваки народ људски да живи по свему лицу земаљском, и одредио је напред назначена времена и границе њиховог живљења - да траже Бога, не били Га се дотакли и нашли Га, мада није далеко ни од једног од нас; јер Њиме живимо и крећемо се и јесмо, јер смо и род Његов" (Дан 17,24-29). Сваки је, дакле, народ "позван" и "изабран" народ Божији, јер је створен од Бога и позван у историјско биће и живот да тражи Бога и да му, у своје историјском времену и на своје географском простору, доноси своје плодове. Јер, како јерекао Владимир Соловјев, *идеја једног народа није оно што он сам о себи мисли у времену, него оно што Бог мисли о њему у вечности**

Дубокоумност и теолошка подстицајност овог увида јесте пре свега у његовом снажном позиву на озбиљнију контекстуализацију и тематизацију нашег проблема. Јер прецизно смисленим разлучивањем са православног становишта, о једном народу се може и мора говорити као *етносу*, *лаосу* или *демосу*, сходно конкретним стањима његовог историјског бића, то јест сходно његовом

конкретном односу према Богу Живом и Истинитом. Оно што наши вајни гласноговорници демократизације не знају, или пак губе из својег духовног вида, јесте да се појмом *демос* адекватно именује само једно - и то најгоре - стање односа неког народа према Богу. Погледајмо како грчки изрази *етнос*, *лаос* и *демос* у најјезгровитијем значењу исказују стања историјски конкретних односа једног народа према Богу:

Етнос означава стање паганства, незнабоштва, непознавања Бога Живог и Истинитог. Много је старозаветних и новозаветних примера који говоре о овом стању, али довољно је погледати само Посланицу Римљанима Апостола Павла, нарочито њену петнаесту главу, у којој се говори о облаговештавању незнабожаца (грч. *етни*): 11,25; 15, 9.10.11.12.16.27.

Лаос је крштени етнос (Мт 28,19; Лк 24,47), свети народ, освештани етнос (*етносагион*-1 Пт2,9), народ Божији, литургијска заједница људи са Богом, народ који је свој идентитет утемељио у Цркви. Ево једног еванђелског примера: "А приступивши Исус рече им говорећи: Идите и научите све народе (*панта та етни*) крстећи их у Име Оца и Сина и Светога Духа" (Мт 28, 18-19). А Апостол Петар у својој Првој посланици објашњава хришћанима шта је у ствари *лаос* као истински народ Божији: "А ви сте род изабрани, царско свештенство, народ (*етнос* | свети, народ (*лаос*) задобијен, да објавите врлине Онога Који вас дозва из таме на чудесну светлост Своју; који некад не бејасте народ (*лаос*), а сада сте народ (*лаос*) Божији; који не бејасте помиловани, а сада сте помиловани" (1, Пт 2,9).

Демос је репаганизован и секуларизован народ Божији, народ који је крштењем упознао Бога али га више не признаје; демос је обезбожен, то јест обезцрквљен и разцрквљен народ, народ који је насилно изведен из Цркве и лишен светотајинске заједнице са Богом. Веома је важно знати да се грчка именица *демос* у Светом Писму Новог Завета појављује свега четири пута, и то увек у најнегативнијем значењском контексту (Дап 12,22; 17,5; 19,30.33). Демос је безсловесна руља која обожава антихришћанског крволока цара Ирода Агрипу I, ђавоиманог богоборца који је, да би се додворио Јеврејима, прогонио хришћане, затворио Апостола Петра и мачем погубио Светог Апостола Јакова, сина Зеведејевог (Дап 12, 20- 23). Демос је светиња коју су Јудејци у Солуну нахушкали против благочестивог хришћанина Јасона, пријатеља Апостола Павла (Дап 17,5). Демос је, такође, неразумна распомамљена руља којом без потешкоћа манипулишу лихварски демагози на челу са ефеским златаром Димитријем који демонском мржњом мрзи Господа Исуса Христа и све хришћане (Дап 19, 23-40).

И заиста, као пре две хиљаде година, тако и данас, демос и демократија имају исти предзнак, циљ и учинак. То је бесомучна борба против Христа и свега што је хришћанско. То је, такође, глобална манипулација обезбоженим масама које

робски извршавају оно што желе јудеомасонски лихварски сатанисти. Другим речима, демократија је по преимућству антихришћанска политичка идеологија којом се поништавају духовни и државотворни идентитети суверених хришћанских нација.

Морамо имати у виду да је процес претварања једног народа у демос прилично дуготрајан. Њему претходи и условљава га низ јеретичких инфекција духовног организма тог народа, и те инфекције су, у ствари, нека врста погубне припреме за коначно - увек насилно - извођење, тачније истеривање из Цркве. Атеистички политиколози и теоретичари то истеривање називају "либералним и социјалистичким револуцијама". Када је реч о западним народима, генеза њиховог процеса демократизације јесте следећа: револуцијама седамнаестог и осамнаестог века претходили су духовни ломови и догматска испадања (филиокве, папоцезаризам, индулгенције итд.) римске патријаршије из окриља Православља, то јест из благодатног окриља Једне, Свете, Саборне и Апостолске Цркве, и погубно упадање у вртлог јереси и кривоверја. Србски "демократски развитак" је процесом секуларизације у јаком смислу отпочео у осамнаестом веку серијом догматско-литургијских инфекција и ослабљивања; увођењем туђег језика (новорускословенског) за богослужбени и коначним одрицањем од својег (старосрбског); примањем раскалашног барокног сликарства уз бахато одбацивање сопствене васкрснарадосне иконографије; увођењем на богослужење бесомучних хорских егзибиција уместо смерног антелогласног појања; уласком латиномислећег схоластичког кривоверја у православну богословску мисао (учење о прародитељском греху као наследном греху, пијетизам, морализам, јуридизам).

У деветнаестом веку, стварањем Кнежевине Србије наступа период државотворне пометености и смутње чију крваву кулминацију ће осетити тек двадесето столеће. Наместо домаћинске светосавске државотворне разборитости, наш државни Дом запоседа најопакији партијашки егоизам који незауоставиво растаче органску снагу Србске нације.

Данас, на самом крају двадесетог века, степен наше државотворне ослабљености јесте већи него икада до сада. Речи "демократија", "демократизација" постале су магијске формуле и мантре Новог светског поретка које уверени у њихову моћ важно и озбиљно употребљавају обмањујући и себе и друге. Чак се и поједини архијереји наше Мајке Цркве хвапе демократијом и демократским поретком који постоји у Православној Цркви! Притом, на жалост и њихову и нашу, потпуно губе из вида да саборност и демократија јесу два потпуно различита, штавише искључива појма. Демократија је антисаборна, антицрквена и антинационална идеологија Новог светског поретка, тачније - демократија је глобално политичко сујеверје Новог светског поретка које исповедају они који не могу или више не желе да хришћански разликују духове.

У демократским државним поретцима носилац политичке делотворности нипошто није личност, јер демократско друштво није заједница словесних и одговорних личности већ скуп безсловесних и неодговорних индивидуа над којима, тобоже у њихово име, перфидним демагошким манипулацијама влада бескрупулозна плутократска клика. "Демократија је настала из индивидуалистичког поимања друштва" - констатује Норберто Бобио. По свом унутрашњем устројству демократија подразумева плуралистичку визију света и плуралистичко друштво, а то је друштво које не трпи ништа што је у онтолошком смислу сабирајуће. Таквом демократском друштву Православна Црква као Једна, Света, Саборна и Апостолска није ни због чега потребна нити пожељна. Оно ће Цркву третирати на исти начин и истим средствима као било коју од безбројних такозваних "верских заједница".

Наше "црквене демократе" вапајно и неразумено желе успостављање политичког поретка који је према Цркви индиферентан и атеистичан у пуном и правом смислу те речи. Они потпуно губе из вида веродостојну чињеницу да разлика између православне патриотско-политичке опције и становишта савремене демократије није тек формалне природе. Наиме, у оној мери и на онај начин на који се егзистенцијални став и егзистенцијално упориште православних хришћана разликује од егзистенцијалне позиције нехришћана, у тој мери се и на тај начин разликује православна политичка делотворност од неправославних. Разлика је, свакако, суштинска а не тек формална и маргинална. Јер у Православљу носилац сваке одговорне политичке делотворности није некаква безлична и ано-нимна индивидуа, нити пак скуп индивидуа груписаних у облику партије, странке или класе. У Православљу носилац политичке и јавне делотворности јесте конкретна и непоновива личност, а пошто је личност могућа само у слободној заједници, онда је заједница личности најаутентичнији носилац политичке делотворности, у лику сталежа који једини омогућавају најнепосредније, најорганскије и најсаборније политички функционисање једне државе. Веродостојно искуство Православне Цркве је следеће: "Unus christianus, nulus christianus" ("Један хришћанин - значи - ниједан хришћанин"). Заједница личности није некаква неодговорна група која је своју политичку одговорност делегира а и пренела само на једног својег представника који ће онда заступати њене, *in ultima linea*, увек парцијалне интересе. Нипошто. Заједница личности јесте сабрање оних који су свесно, савесно, одговорно и одлучно - дакле, словесно - ступили у нов начин постојања по Христу, другим речима, ступили су у простор у којем се догађа спасоносна љубав Бога Живог и Истинитог са људима живим и истинитим. Тај простор јесте Црква.

Знајмо: демократско друштво је друштво које не сабира са Јединим Владарем, Богочовеком Христом, већ - расипа. Демократска политика није ни по чему "благообразна и по поретку" (1 Кор 14,40) - она није наговештај и иконични

предокушај оне теодулске и стратократске "небеске политике" (Фил 3, 20) ка којој смо уперени и делотворно стремимо још овде и сада.

И на крају, може нам се приговорити да је демократски политички поредак атеистичке државе за хришћане мање зло од антитеистичког, богоборачког поретка тоталитарне државе. То је, свакако, несумњиво. Али, није ли нам речено и заповеђено да зло које мрзимо побеђујемо добрим (Рим 12, 9. 21) а не мањим злом?!

ТОТАЛИТАРИЗАМ У ИМЕ ДЕМОКРАТИЈЕ

Свако ко на помен глобалне ционистичке завере бахато одмахује руком у име своје либералне грађанске еманципованости, тиме само потврђује колико је огрезао у срамном незнању и колико је инфициран вирусом антихришћанства и антипатриотизма. Наиме, ционизам је још 1975. године осуђен Резолуцијом Уједињених нација као облик раоизма! Ционизам је, у ствари, јеврејски расни и религијско-идеолошки глобални тоталитаризам са изразито антихришћанским предзнаком.

Примера ради, присетимо се да је Винстон Черчил давног 10. новембра 1944. године у Британском парламенту рекао да су ционисти *"нова екипа гангстера достојна нацистичке Немачке. Ако постоји икаква нада за могућу и успешну будућност ционизма, све те опаке делатности морају престати, а они одговорни за њих, морају бити из корена уништени"*. Ове речи је британски премијер Черчил изговорио након убиства лорда Мојна, британског високог комесара у Каиру, од стране ционистичке групе "Стерн" коју је предводио терориста Јицак Шамир, потоњи израелски премијер. Када такве речи упозорења изговори чувени Черчил онда је то безпоговорно и плаузибилно, а када србски хришћански патриота др Ратибор Ђурђевић у књизи "Ругобе и лажи америчке демократије" проговори храбро и неућутно, о страдању антиционистички расположених америчких родољуба - онда је то недопустива "антисемитска" работа. И када др Ђурђевић у својој књизи констатује истину дасу "ционисти успоставили контролу над америчким медијима, над образовањем, финансијама, издаваштвом, политичким бирачким процесима, судством, јавним мњењем, обема политичким партијама, Конгресом (Парламентом) и Белом кућом" - онда је то наводно "антисемитизам". Свако ко самосвојно размишља својим србским хришћанским умом врло добро зна да др Ратибор Ђурђевић није никакав антисемита већ одважни богољубиви и родољубиви Србин који смело и безкомпромисно исповеда свој светосавски идентитет. И управо зато књига "Ругобе и лажи америчке демократије", јесте,

несумњиво, хришћански одлучна и веродостојним аргументима поткрепљена студија о ционистичким злоделима и разарању америчких слобода и хришћанске традиције. Она доноси потресан преглед многих ционистичких терористичких активности против људи и институција у Сједињеним Америчким Државама и западном свету.

Ми сада заиста живимо у историјском периоду када се, по тачним речима америчког пастора Пајка, "не може више пренебрегавати увредљиво коришћење израза антисемитизам као средства уцене". Не сме се више толерисати дрскост да свако хришћанско одбрамбено одупирање ционизму као глобалном јеврејском антихришћанском расизму одмах буде проглашено антисемитизмом. Навешћемо само пар примера са нашег поднебља који у битном потврђују неоспорну тачност увида др Ђурђевића и који снажно илуструју глобални карактер ционистичке антихришћанске агресије. У чувеној "Енциклопедији живих религија" (чији преводје, у издању "Нолита", код нас доживео два издања уз френетичне препоруке да се ради о "делу трајне вредности и значаја", "издању које је обогатило нашу културу") налазимо недопустиву бујицу ционистичких лажи и антихришћанске мржње у оним одредницама које потписује Ива Флајшнер, професор религије на Montclair state колеџу. Тако, у одредници "Холокауст" читамо (стр. 256, друго, допуњено издање 1992): "Сећање на холокауст представља дубоку трауму у јеврејском искуству *док остатак света данас покушава да се помири са сопственим уделом у овој катастрофи услед ћутања и апатије*". Оваква монструозна лажљивост која тврди да су сви нејеврејски народи (гоји) као "остатак света" криви за холокауст јесте део бестидне ционистичке стратегије изазивања осећања кривице код других народа због јеврејског страдања. Разуларена ционистичка антихришћанска мржња "научника" Флајшнер иде толико далеко да хришћанство проглашава јеврејском сектом (!), а једног од највећих теолога Православне Цркве, Светог Јована Златоустог осуђује као великог антисемиту који се "истиче својим екстремним погрдама на рачун Јевреја" (види одредницу "Антисемитизам" стр. 44).

Ево још једног примера овдашње ционистичке лажљивости уперене против православног Србства: у "Јеврејском прегледу - билтену савеза јеврејских општина Југо-славије" (јун 1996, стр. 16) објављен је клеветнички чланак против Светог Владике Николаја Велимировића, једног од највећих србских духовника и теолога. Непотписани клеветници су Светог Владика Николаја оптужили за тобожњи антисемитизам, желећи тако да прокрче пут сатанским лажима да је православно Србство наводно склоно антисемитизму. (Наш хришћански одговор објављен је у угледним црквеним и национално-патриотским часописима "Светигора", "Збиља" и "Образ". Види у овој књизи текст "Коме смета Свети Владика Николај Велимировић?" стр. 117-122)

Због свега реченог, неоспорно је да књига др Ратибора Ђурђевића "Ругобе и лажи америчке демократије" пред-ставља потресно и опомињуће сведочанство. Потресно - јер говори о континуитету страдања америчких патриота који само желе да сачувају и одбране свој идентитет и своје традиционалне вредности које су на мети ционистичких тоталитарца и терориста. Са друге стране, ова Ђурђевићева књига (уз бројне друге са сличном хришћанско- патриотском тематиком) јесте једна неућутна опомена свима који не желе да буду робови Новог светског поретка који свим нељудским средствима намеће ционистички тоталитаризам.

СРБСКА ПАТРИОТСКА ОДГОВОРНОСТ

Без сабирања свих србских богољубивих и родољубивих снага бићемо уништени од наших многобројних непријатеља. Једино уз помоћ Божију бива оно што бити не може - свеопшта духовна обнова и васкрс рас петог Србства

"Не смемо заборавити да Срби против себе имају највеће политичке и финансијске силе света: Немачку која се свети због србског отпора њеним хегемонистичким плановима, Америку која жели да се додвори нафтоносном исламу стварањем нове исламске државе на Балкану, муслиманске државе које би желеле да преко Босне и Косова отворе себи врата у Европу, и најзад папски Рим који Србима не прашта православну шизму и коме је стало да поврати Хрватску и Словенију ослобођене од марксистичког атеизма".

Ове речи није изговорио неки параноични поклоник такозваних теорија завере, већ нико други до чувени француски геополитички и војни теоретичар, некадашњи Де Голов саветник, генерал Пјер-Мари Галоа. Само безнадежно наивни и неупућени не верују да постоји пројекат глобалног тоталитаризма под именом Нови светски поредак чији је примарни задатак трасирање пута за долазак антихриста. Једна светска тоталитарна влада, један светски тоталитарни владар и једна светска тоталитарна религија јесу циљеви Новог светског поретка.

Ма колико гласно дувале у патриотске трубе и снажно ударале у националистичке таламбасе, овдашње политичке псевдопатриотске организације и појединци уколико нису свесни стварних намера такозване "међународне заједнице", не могу да одбране и сачувају највиталније интересе Србске нације. Примера ради, шта је друго него засењивање србске политичке простоте када се масовно одашиљу бомбастични слогани типа "Србија на Западу", "И нација и Европа", "Европска Србија" и томе слично. Врло добро знамо да је у арени овдашњег политикантског и партијашког хохштаплераја све допуштано, али морамо још боље знати да је православним србским националистима потпуно недопустиво да прећуткују, и

самим тим прихватају, такве срборушилачке неистине и лажи. Седети скрштених руку и одобравати оно што чине јањичари Новог светског поретка јесте својеврсни злочин саучествовања у срборушилаштву. Неће нико други осим нас, православних србских патриота, говорити о стварним намерама архитеката и градитеља Новог светског антихришћанског поретка

За нас, Богу хвала, у Европи и Европској унији коју су јудеомасонски антихришћани пројектовали - нема места. Управо то недвосмислено и готово наредбодавно каже амерички јеврејин Семјуел Хантингтон, један од главних савремених теоретичара и политиколошких тумача Новог светског поретка: "Морамо да схватимо да се Европа завршава тамо где почиње православни и муслимански свет!" Наиме, хтели ми то или не, али када је у питању геополитичка парадигма Новог светског поретка ипак се мора више веровати овом професору државне управе на Харвардском универзитету него партијашким мутикашама Панићу, Ђинђићу, Весни Пешић, Душану Михајловићу и сличнима. Хантингтонова изјава, објављена у берлинском листу Die Tageszeitung морала би да буде исписана неизбрисивим мастилом на чело свих овдашњих прпошних евро(по)љубаца због што мањег слуђивања лаковерних гласача.

Оваква каква сада јесте, са антиправославним и антисрбским предзнаком, Европа је идеална слушкиња јудео- масонских сатаниста који граде Нови светски поредак на штету духовних и националних суверенитета некада хришћанских европских народа. То је јудеоамериканизована Европа која са демонском насладом убија дванаест србских беба великомученика 1992. године у бањалучком породилишту, то је Европа која одобрава паклена усташка зверства у "Бљеску" и "Олуји" маја и августа 1995; то је Европа која учествује у мучком и кукавичком нуклеарном бомбардовању Срба у Републици Србској августа и септембра 1995, и Србије и Црне Горе пролећа 1999; то је Европа која чивутским преварама хвата, хапси, пребија и убија честите србске патриоте ђенерала Ђукића, Докмановића, Ковачевића, Дрљачу, близанце Вучковиће, Стевана Тодоровића, ђенерала Крстића, ђенерала Тапића...; то је Европа у којој ционистички србомрзац Холбрук изува ципеле и клечи пред смрдљивим шиптарским србоубицама; то је Европа која демонски подмукло ћути пред постојањем крематоријума у селу Клечка; то је Европа хашке инквизиције пред којом су Срби криви само зато што су живи... У ту и такву Европу у име својих демократских подвала хоће да нас уведу многобројни овдашњи јањичари Новог светског поретка.

А шта нас заиста очекује у тој демократској Европи? Пре свега, треба знати да у демократији не влада никакав народ. У демократији над обезбоженим и слуђеним народом (демос) владају најгори - хохштаплери, хуље, кукавице, лопуже, хомосексуалци... Шта је некада хришћанској Европи и читавом свету донела демократија? Донела јв право да моралне и полне наказе у лику хомосексуалаца

склапају бракове, да побеђују на изборима за песму Евровизије, да буду министри у владама својих демократских и либералних држава. Демократија је, такође, омогућила свим тим первертитима да гордо одржавају своје хомосексуалне олимпијаде и марширају европским метрополама. (Прве недеље у августу 1998. године у Амстердаму су одржане Пете олимпијске игре хомосексуалаца и притом је склопљено стотине педерских и лезбијских бракова). Поштовање педерских права у име "људских права" - то је један од наказаних плодова јудеомасонске подвале под именом демократија. Демократија је, такође, донела и (не)људска "права" да јеретици, секташи и антихришћани пљују по свему што је Свето и Честито и Миломе Богу приступачно. Право да се најогавније секте у Европи третирају као Једна, Света, Саборна и Апостолска Црква. Право да два лоша убију Милоша - то је све донела врховна политичка и идеолошка подвала наста- ла у ционистичким лабораторијама.

Приче о томе да је демократија у ствари владавина права и закона јесу приче из репертоара митологије Новог светског поретка намењене слуђеним наивчинама и гордоумним глупацима. Не може право као такво само по себи да влада, нити су пак закони сами по себи гарант праведног поретка. Власт је увек персонална а не апстрактна и колективна (тобожња "владавина народа"). Само праведан и хришћански побожан владар који располаже полугама државне, државотворне и државочуварне моћи јесте гарант правног и праведног поретка у држави у којој влада по стратократским начелима. Само владар који зна да је политика страшна и света служба народу и држави и да је власт страшно и свештено дело, само такав владар јесте истински теодул - слуга Бога Живог и Истинитог. Управо зато Свети Владика Николај Велимировић каже да нама Србима није потребна ни теократија ни аутократија нити пак западна демократија - већ теодулија. Само у стратократској теодулији ми Срби можемо у потпуности да артикулишемо и остваримо наше духовне, националне и државотворне посебности, то јест можемо милошћу Божијом да будемо своји на своме.

Све то, у ствари, указује на неопходност делотворног сабирања свих србских патриотских снага и сталешких енергија, јер само у акционом јединству можемо да се одупремо нашим многобројним непријатељима који желе да нас потпуно сатру и униште. И зато морамо у свакој ћелији нашег Србског бића знати да се светосавска патриотска одговорност сада и увек налази у непоколебивом уверењу да једино уз помоћ Божију бива оно што бити не може - свеопшта духовна обнова и васкрс распетог Србства. Само тако ћемо непосрамљени и непостиђени изићи пред, како Његош каже, Светог Милоша Обилића и пред друге Србске витезове "који живе доклен сунца грије".

БОРБА НЕПРЕСТАНА

Фронт борбе за државотворну обнову Србства мора да се налази на свим нивоима постојања наше нације: од војно-политичког до духовно-културног. На садашњој историјској прекретници не сме да постоји ни један тренутак који није испуњен борбом за васкрс распетог Србства, то јест борбом за Крст Часни и Слободу Златну

"Не може преживети ни једна цивилизација у којој дванаестогодишњаци добијају децу, четрнаестогодишњаци се дрогирају, петнаестогодишњаци убијају, а седамнаестогодишњаци добијају школске дипломе које нису у стању сами да прочитају. Све то дешава се у данашњој Америци". Овим речима је пре пар година ондашњи спикер Представничког дома америчког Конгреса, Њут Гингрич, исказао суштину духовно-цивилизацијског ужаса који данас хара америчким друштвом.

Није мало оних који ће, не без разлога, приметити да је горе описано погубно стање америчког националног организма у ствари природни и логични резултат обесне политике интервенционизма коју САД бескрупулозно проводе на глобалном нивоу свим расположивим политичким, криптополитичким и војним средствима. Наиме, сасвим је сигурно да не може бити срећно и духовно здраво становништво оне државе која у име тобожњег мира (Рах атепсапа) и демократије (то јест, антихришћанског демократског фундаментализма) константно унесређује друге земље поништавајући њихов национално-државни суверенитет разним облицима окупације који се крећу у распону од перфидног разарања духовно-културних идентитета, до бруталног геноцидног бомбардовања оних држава које су одлучно рекле не Новом светском поретку.

Али, за нас је овде и сада нешто друго много страшније и, самим тим, забрињавајуће. Наиме, ако у горе цитираној Гингричовој изјави уместо речи "Америка" прочитамо "Србија", онда ће нам се због неумољиве истине одмах следити крв у жилама: прочитаћемо до болне прецизности тачну дијагнозу поразног стања Србске нације. Нема никакве сумње да је потпуно лишена историјске и метаисторијске перспективе она нација чија је младост - дакле, будућност - распета на голготи блуда, наркоманије, криминала и духовне слућености. И чему добром се Србство може надати ако је његова будућност већ сада догледна и извесна у најцрњем могућем виду: нестанак у агонији безверја и безбожја? Шта добро може да очекује нација у којој безсловесни и у среброљубљу огрезли партијашки врше бесомучно обезвређење и обезчашћење свега онога што је истински Свето и Честито и Миломе Богу приступачно? Не обузима ли паклени мрак онај народ који се одрекао свог духовног вида и престао да разликује Истину од лажи? Може ли један некада крштени и крстоносни народ да опстане ако не

остане веран заветним вредностима својих благоверних и Христољубивих Предака који у хришћанским подвизима живеше и јуначки и мученички умираше за Крст Часни и Слободу Златну? Авај, и по сто пута авај, јер ништа добро не предстоји таквом духовно разслабљеном народу који је безумно презрео и неразумно одбацио Богом дани таленат дрско га закопавши у заборав свог истинског небоземног призива и идентитета.

ПРОТИВ МИТОЛОГИЈЕ НОВОГ СВЕТСКОГ ПОРЕТКА

Раздобље у којем живимо несумњиво представља оно злосрећно време када обезбожене и расчовечене масе "здраве науке неће подносити, него ће по својим жељама окупити себи учитеље да их чешу по ушима, и одвратиће уши од Истине, а окренути се митовима" (2. Тим. 4,3-4). Нараштај овај сведок је да заиста дође, по Богонадахнутој речи Апостола Павла, смутно време када људи одвраћају уши од Богочовечанске Истине и окрећу се митовима Новог светског поретка лажи и смрти. Јер, Нови светски поредак је, у ствари, својеврсна тоталитарна митологија која своје лажи и митове насилно намеће као општеважеће глобалне вредности. Митови Новог светског сатанолатријског поретка јесу демократија, либерализам, хуманизам, људска права, пацифизам, отворено друштво, екуменизам, космополитизам, интернационализам, егалитаризам, мултиетничност, мултикултурализам, и тако даље, и томе слично.

Највећу препреку и потешкоћу у процесу наметања митолошке парадигме Новог светског поретка представљају државотворно способни народи (то јест нације) који се самим својим постојањем не уклапају у орвеловско-хакслијевску слику свеопште планетарне унификације и насилног поништавања свих посебности које сачињавају идентитет неке нације. За државотворно потентну Србску нацију горе побројани митови сатанолатријске митологије Новог светског поретка представљају највећа искушења и опасност у историјском подвижничком походу ка метаисторијском Отачаству Небеске Србије.

Уколико Србство заиста жели да одоли бесомучним нападима стратега и оперативаца овог новог тоталитаризма, онда најхитније и најодлучније мора да покрене из летаргије све своје Богом дане државотворне и стратократске способности и посебности. Само на тај начин, идући освештаним Србским стопама на Путу Богочовечанског Поретка, можемо смислено опстати и остати - опстати на крвавој балканској ветрометини и остати доследни духу светосавске геополитичке истине да је Србство увек Исток на Западу, а Запад на Истоку.

Фронт борбе за државотворну обнову Србства мора да се налази на свим нивоима постојања нашег народа: од војно-политичког до духовно-културног. На садашњој историјској раскрсници не сме да постоји ни један тренутак који није испуњен

борбом за васкрс распетог Србства, то јест борбом за Крст Часни и Слободу Златну. То што су у србској државотворној борби - тачније борби за државотворну обнову Србства - капитулирали чак и они који би по поретку ствари морали да буду њени предводници, или бар лучоноше, та њихова жалосна капитулација само потврђује свеопшти заборав нашег Богом благословеног државотворног и стратократског призива.

Чињеница је да су, по нелажној речи Господњој, православни хришћани одговорнији од осталих људи. Наиме, православни хришћани су много благодати Божије примили и због тога се од њих тражи много умножених талената. Другим речима, хришћани имају потпуну егзистенцијалну одговорност пред Богом и потпуну етичку одговорност пред људима, те су зато они "светлост и со свету". Али, као што различити људи имају различиту одговорност тако и различити народи немају исту одговорност.

ИСТОРИЈСКА ОДГОВОРНОСТ ПРАВОСЛАВНОГ СРБСТВА

Један од симптома размахивања Новог светског поретка на нашем поднебљу представља појава крштених Срба који своју светосавску веру исповедају као да живе у некаквом свемирском броду а не у конкретном народу против кога се од стране јудеомасонских, усташких, потуричких, шиптарских и НАТО злочинаца води бесомучни рат, уз непрестано трајање идеолошко-злодуховног разарања у лику партијашког паразитирања и секташке најезде. Збуњени и заплашени пред бујицом немилых догађаја, ови наши "ружичасти и хипи православци" наивно желе да бремене своје непоновиве историјске одговорности збаци бегством у симулацију хришћанског идентитета. То бегство се неминовно завршава кобним упадом у каљугу пијетистичко-индивидуалистичке псеудохришћанске религиозности која, наравно, нема никакве везе са стаменкаменом живе православне црквене побожности. Јер ма како се вешто жонглирало цитатима из светоотачких ризница и ма колико се добро познавала литерарна продукција савремених светских теолошких великана - ипак је све то убијајуће слово шарене цитатологије уколико није заквашено оживотворујућим Духом освештаног светосавског државотворног Предања. Као што и Апостол каза: "Слово убија, а Дух оживотворује" (2. Кор. 3,6).

Хтели ми то или не, али степен и начин одговорности једног православног Србина већи је и другачији од степена и начина одговорности једног Американца, Цигана, Јапанца, Папуанца, или пак, Бушмана. Јер по речима нашег Светог Владике Николаја Велимировића: "ниједа Богне љуби све своје створене народе, него као што је речено за Апостола Јована да га Исус нарочито љубљаше, тако Бог

пројављује своју љубав особито према онима којима даје велике задатке у животу, у историјској драми људској. И као што је Христос одредио изванредно велики задатак своје љубљеном ученику Светом Јовану, тако је одредио велики задатак србском народу, велику мисију међу ближним и даљим народима".

Оно што православно Србство чини далеко одговорнијим од осталих народа јесте наше освештано вишевековно државотворно стратократско искуство без којег немамо пуноту богочовечанског идентитета у лику смислене заједнице словесних бића. Само Срби који чврсто стоје на темељима светосавског државотворног Домостроја могу бити корисни и себи и другима. Докле год је смисао нашег постојања био устројен по стратократским начелима, дотле смо били достојни чувари Србског Богом благословеног Имена и Богом даног Имања.

Докле год смо били проткани светосавским национализмом (то јест еванђелским и органским национализмом Србства), дотле смо били заштићени од бесомучних новотарија разхристовљеног Запада: лажног човекољубља у лику јаловог хуманизма, јеретичког лицемерја у лику антиправославног екуменизма, бездушног цинизма у лику антиодбрамбеног и антидржавотворног пацифизма, политичке манипулације безсловесним руљама у лику демократије и егалитаризма, искоренивања духовно-националног порекла у лику мултикултурализма, огавног хомосексуализма и педофилије у лику људских права и уметничких слобода, растројства породичног и државног Дома у лику "прогресивних" револуција (политичких и сексуалних)... и тако даље, и томе слично.

Огроман је демонски арсенал који је обезкорењено Србство искусило на сопственом духовном и националном ткиву услед катастрофалне неодговорности "своје" безсловесне издајничке интелигенције која је презрела благообразност Србског државотворног Предања и окренула се безобразју србоубилачких митова Новог светског поретка.

"МРЗЕЋИ ЗЛО ДРЖИТЕ СЕ ДОБРА. НЕ ДАЈ ДА ТЕ ЗЛО ПОБЕДИ, НЕГО ПОБЕДИ ЗЛО ДОБРИМ"

(Рим. 12, 9. 21)

Зло се распомавило и распрострло у србским душама и срцима. Зло, које проговара из безбожја, безверја, безобразја...

Зло, које хоће да Србство режи и тули у блату мржње, да хули на Бога, да бесомучно разара себе, да се батрга без благодати и благослова Божијег....

Ако нас, не дао Бог, надјача паклени мрак богомржње и србомржње, десиће се недогођено пострадање из којег нам неће више бити опоравка. Никада.

Зло се може савладати и победити само борбом која се води због Добра и ради Добра. Појединац или народ који посустане у тој светој и Богом благословеној борби за Добро против зла, неминовно ће нестати. Пред лице Бога Живога и Истинитог изићи ће само они који су се животом својим непоколебиво борили за Истину, Правду и Смисао.

По свој прилици, судећи по силовитим догађајима који незауставиво куљају, ми смо већ укорачили у период у којем је све што има икакве истинске везе са Хришћанством и Православном Црквом проглашено не само за назадно и анахроно већ и за изузетно штетно, недемократско, фундаменталистичко и мирорушитељско.

Можда ћемо, скољени небројеним искушењима, ми поклекнути и пасти по слабостима својим - али, неће нимало поклекнути нити пропасти она Света Србија која дише пуним плућима заветне светосавске Побожности и која непопустиво чврсто држи Србски крсташ барјак који свима и свагда неућутно сведочи да Србство зна свој пут - Пут Богочовека.

Са тог крстоносног и победоносног Пута нема одступања, јер онај ко одступи одриче се своје Вере Православне и својег Имена Србског. А неверни и безимени нису потребни ни Богу ни људима.

УДРИ ВРАГА НЕ ОСТАВ' МУ ТРАГА!

"Што је једна земља слабија, што се више сужава, то на себе привлачи све већи број непријатеља!" Ове речи је након усташке окупације Републике Србске Крајине изрекао најцењенији интелектуалац у србској дијаспори, сорбонски доктор политичких наука и православни теолог Марко С. Марковић. И заиста, нико није боље него ми, Срби, осведочен у горе наведену истину геополитичке и историјске неумољивости - што смо више слабији, све више се смањујемо и све више безскрупозне непријатеље који не презају ни од чега само да би отели што више србског отачаственог простора.

Наш пораз није резултат надљудске снаге наших непријатеља. Наш пораз јесте "последница наше државотворне слабости и одсуства жеље да благовремено

препознамо све србске непријатеље. У овом свету који је, како владика Његош каже 'тиран тиранину', успешно опстају у свом историјском континуитету само они народи који могу да препознају своје непријатеље и имају довољно мушаствене спремности да им се безкомпромисно супротставе. Само тако се потврђује државотворност и државо-чуварност једне нације која непоколебиво жели да одбрани своје светиње и свој идентитет.

Шта се догађа са Србским народом данас на самом крају двадесетог века? Колико смо спремни и смели да се суочимо са собом и погледамо у своје лице? Какав ћемо одговор дати на страшном Христовом Суду? Са чим ћемо изићи пред Милоша и пред друге Србске витезове који живе доклен сунца грије?

Србска историјска, духовна и егзистенцијална ситуација у овом тренутку идентична је са оном коју је Господ Исус Христос затекао пре скоро две хиљаде година. "А гледајући мноштво народа, сажали се Исус на њих, јер бејаху сметени и напуштени као овце без пастира. Тада рече ученицима својим: Жетве је много, а посленика мало. Молите се стога Господару жетве да изведе посленике на жетву своју". (Мт 9, 36-38).

И заиста, сви ми врло добро знамо и осећамо да Срби никада у својој крстоносној историји нису били сметенији и напуштенији, никада није било мање богољубивих и родољубивих пастира и посленика спремних да ако треба и живот свој положи за Веру Православну и Име Србско. Сметеност и напуштеност - то су речи које исказују наше садашње злосрећно стање. Морамо се смело и истинољубиво упитати: колико је владика и свештеника који су истински достојни својег небоземног пастирског призива? И колико је отачаствољубивих Срба и Србкиња који могу да буду посленици на жетви Господњој? На жалост, видећемо да је мало оних који су спремни да именују све наше непријатеље и предузму прве, најтеже и најважније, кораке у њиховом сузбијању. Такође, схватићемо да постоје читаве легије слуђеника који папагајски понављају бесмислене фразе о томе како требамо да праштамо али не и да заборављамо, да будемо људи, а не нељуди и сличне деконтекстуализоване којештарије. Па нису, Богу хвала, Срби некаква ђавоимана усташка хорда која се одрекла свега човечног те јој зато треба непрестано говорити о Њеној припадности Људском роду. Србима је од почетка ових ратова - које су против нас водили и воде усташе, потурице, шиптари и НАТО - непрестано и неућутно требало говорити о томе како морамо да будемо истински људи у витешкој и одлучној одбрани од крволочне бескрупулозности наших бројних непријатеља. Такође, морамо знати да хришћанско праштање није безрезервно намењено свима. Напротив. Ми можемо и морамо да праштамо нашим личним непријатељима, али непријатељима Божјим и непријатељима нашег Отачаства не можемо и не смео да праштамо. То недоосмислено потерну

и речи савременог Светог оца, Архиепископа Аверкија Џордоноилског који нас пастирски упозорава:

"Својим личним непријатељима, по заповести Христовој, треба да праштамо све, али имену непријатеља Божијих и нас, мира бити не може. Пријатељство са непријатељима божијим и нас само претвара у непријатеље Њвгове: то је издаја Бога без обзира на све добре разлоге којима би се прикривала, и никакво лукавство ни превртљиво самооправдание ту не може да нам помогне!"

Сам Господ наш Исус Христос учи нас како и коме требамо да праштамо. Распет на крсту Он каже: "Оче, опрости им, Јер не знају шта чине" (Лк 23,34). Он, Оваплоћена Љубав Божија, не каже, дакле, да праштамо свима и свакоме већ само онима који не знају шта чине. Према томе, ми као хришћани не можемо и не смемо да опраштамо оним злочинцима и зликовиима који знају шта чине и намерно истрајавају у свом злочињењу. Ко од нас сме да опрости Јасеновац, "Бљесак", "Олују", радиоактивне НАТО бомбе, Клечку, Глођане...? Нико и никада. Ко од нас сме да каже: Господе, опрости усташама, потурицама, шиптарским крволоцима и евроамеричким србомрзцима, Јер не знају шта чине? Нико то и никада не сме ни да помисли, а камоли да каже. "Кроткост и смиреност не значе мекуштво" - каже поменути Архиепископ Аверкије веродострјно тумачећи јеванђеље Божије. "Истински хришћанин мора да се чува сладуњаве сентименталности и да не узмиче пред злом које нагло подиже главу. Истински хришћанин мора да буде непомирљив према злу и да се бори против њега свим доступним мерама и средствима, како би ширење и јачање зла међу људима било одлучно пресечено".

Један од највећих руских Светитеља, Митрополит Филарет Московски, недвосмислено и јасно исказује суштину етичке и политичке одговорности сваког православног хришћанина: "Љуби непријатеље своје, сатири непријатеље Отачаства, гнушај се непријатеља Божјих"! Ако Бога знамо и вере православне имамо, онда не можемо и не смемо да у име тобожње љубави према личним непријатељима будемо равнодушни према богохулним секташима, усташким крволоцима, шиптарским србоубицама, војвођанским аутономашима, Јудеомасонским хуљама и свима онима који желе да нас злодуховно, политички, војно, економски и на било који други начин ослабе, окупирају и пониште претварајући нас у робље Новог светског поретка. Своје личне непријатеље побеђујемо кроз молитву и пост плодовима истинског смирења задобијеног благодаћу божијом. Али, непријатеље Божије и непријатеље нашег Отачаства можемо побеђивати само праведном силом. Усташе, потурице, шиптари, НАТО окупатори и остали србомрзци не маре нити хају за било какве споразуме, уговоре, преговоре или договоре. Они узмичу само када се на Њихову демонску силу одговори Богом-благословеном праведном силом. Праведном силом мора се

одлучно ударати и на све овдашње проклете хомосексуалце, педофиле, наркодилере, безскрупулозне пљачкаше народне и државне имовине... Све њих треба казнити немилосрдно и праведно смртним казнама или доживотним робијама уколико желимо да опстанемо као Србска нација. Ако се то не деси, уколико Србија не буде истински Србска, - дакле теодулска или стратократска Држава - постаћемо, као што каза старозаветни Пар Давид, "ругло суседима својим, подсмех и поруга онима око нас" (Псалам 78,4).

Све докле год се будемо повлачили пред нашим многобројним непријатељима бићемо немилосрдно черечени, сатирани и безочно пљувани. Онај ко се не супротставља непријатељима Божијим и непријатељима Србског Отачества, тај се, хтео-не хтео, најбездушније и најнеодговорније сврстава на страну оних који бесомучно кидишу на православно Србство.

СРБСКИ ИСТОРИЈСКИ ПУТ ЈЕСТЕ ПРАВОСЛАВНИ ПУТ

Интервју дат словеначком часопису "DRUŠTVO 2000 - časnik za mišljenje, umetnost, kulturna In religiozna vprašanja"

Нвбојша М. Крстић (Ниш 1964.) теолошки писац, православно публициста и књижевни критичар. Аутор књига "Политика и образ - за васкрс распетог Србства" (два издања); "Победити или нестати - огледи о Србском Путу и антисрбским беспућима"; "Слово и дух - православно боготражитељство и национална култура"; "Србски одговор". Приређивач зборника "Православље и политика". Аутор више од триста текстова објављених у бројним часописима и зборницима. Превођен на руски, белоруски и енглески језик. Основао и уређивао теолошки тромесечник "Логос". Оснивач и главни и одговорни уредник православног патриотског часописа за државотворну обнову Србства "Образ". Члан редакција бројних црквених и национално-патриотских часописа ("Збиља", "Бели орао", "Београдски дијалог", "Светигора", "Византијско огледало"). Сарадник подлистка "Култура - уметност - наука" дневног листа "Политика". За теолошку студију "Појам Логоса код Светог Јована Богослова" објављену у часопису "Логос" (1-4/1991) награђен Светосавском наградом Његове Светости Патријарха Србског Господина Павла за 1991. годину. За зборник "Православље и политика" (Градац, Чачак 1993) добитник је прве годишње награде Југословенског удружења за научно истраживање религије за најбољу књигу из области религиологије објављену у 1993. години. Оснивач и председник "Отачественог покрета Образ" који се залаже за духовну и државотворну обнову Србства.

Господине Крстићу, шта је за Вас нација а шта вера и коме дајете предност?

Најкраће и најједноставније речено, нација јесте државотворни народ, то јест народ који има способност стварања и очувања своје државе у историјском континуитету њеног постојања. Ако парафразирамо Хегела, можемо рећи да је нација историјски народ.

За мене, као човека који се труди да буде хришћанин, вера је управо оно што о њој казује Свети Апостол Павле у својој Посланици Јеврејима (11:1): "Вера је основа онога чему се надамо". Подробније речено, у складу са грчким оригиналом и латинским вулгатиним преводом горе цитираног израза "основа", вера је хупостасис, субстанција - оно што нама и нашем животу као субстанца омогућава истинску и аутентичну егзистенцијалну постојаност, онтолошку субстанцијалност. Наравно, ову субстанцијалност подарује само жива и нелицемерна хришћанска вера, то јест вера у Бога Живог и Истинитог, плодна вера која кроз љубав дела - кроз љубав према Богу и љубав према ближњима. Из свега досад реченог јасно је да ја као православни Србин не могу бити у лажној дилеми шта претходи чему и шта је важније: вера или нација. Вера и нација нису компаративни појмови, а још мање су опозитни. Могу се противстављати само у раздобљима када су све вредности на најбаналнији начин исполитизоване и девалвиране. Вером потврђујемо нашу непоновљиву боголикост као конкретне личности (а не безлични индивидууми) у конкретној заједници.

Колико је нација, а колико вера фактор (дез)интеграције?

Нема никакве сумње да и нација и вера могу бити веома снажни чиниоци интеграције свеукупних позитивних енергија једног човека и једне заједнице. Они то јесу само ако је нација прожета духом праве и здраве вере у лику хришћанског благоверја. Уколико се пак вера изроди или, још горе, изопачи у неки наказни сурогат, онда се итекако врши дезинтеграција идентитета и појединца и заједнице. У том случају свест о националном идентитету метастазира у егоманијакални шовинизам који у болесној агресији не подноси другог и другачијег, а болесна вера се первертира у нетрпељиво кривоверје или сверазарајуће зловерје, свеједно да ли идеолошког или секташког предзнака.

Шта је за Вас држава и који је њен политички смисао?

Верујем да није ни мало неумесно да одговорим цитирајући једног од највећих ововеконих православних мислилаца, руског филозофа и теоретичара права, Ивана Иљина који каже да "држава у њеној духовној суштини није ништа друго до отаџбина обликована и обједињена јавним правом, или другачије, мноштво људи повезано заједничком духовном судбином, који су се саживели у заједницу на темељу духовне културе и правне свести". Држава је плод државотворне потентности и зрелости једног народа који је себе потврдио и артикулисао у конкретним историјским околностима. То нипошто не

значи да су недржавотворни народи мање вредни од државотворних. То само значи да су државотворни народи историјски и метаисторијски (есхатолошки) одговорнији пред Богом и људима. Ова одговорност се пре свега манифестује у успостављању и одржавању стабилног и неразрушивог правног и праведног поретка који обезбеђује и гарантује најнепосреднију политичку делотворност свих држављана без обзира на њихову националну припадност и верско опредељење уколико не разарају интегритет.

Србско питање је изузетно актуелно. Да ли га доживљавате као демократско, духовно или пак као неко друго питање?

Потпуно сте у праву. Србско питање је више него актуелно, и то не само данас већ у последњих осамдесет година. Тачније, од тренутка када су Срби, као један од ратних победника 1918. године, угурани у антисрбску утопију и каљугу југословенства из које до дана данашњег још увек не могу да се извуку и ослободе. Србско питање јесте пре свега егзистенцијално питање - питање најелементарнијег опстанка Србске нације на ветрометини Новог светског антихришћанског поретка. Сада је потпуно извесно: двадесети век за нас Србе јесте период највећих посрнућа, пораза и полома. Двадесети век јесте небивало губилиште србске духовне, националне, државотворне и животне енергије коју без помоћи Божије никада нећемо моћи да надокнадимо и обновимо. Србство из двадесетог века излази са веома позлеђеним и расчереченим духовним и националним ткивом. Ви врло добро знате да су отимањем србске националне субстанце за само неколико деценија, декретима и директивама, створена четири "народа" • црногорци, македонци, муслимани (тзв. бошњаци) и југословени. То је у историји досад невиђени случај фабриковања непостојећих и неисторијских народа, а на сличан начин и по истом антисрбском рецепту чини се све да се Србска Православна Црква разори стварањем некаквих карикатура у облику новокомпонованих псеудонационалних псеудоцркава у БЈР Македонији и на Цетињу. У каквој страховито тешкој и неповољној историјској и геополитичкој ситуацији ми морамо да решавамо србско питање показују следеће опомињуће речи које није изговорио неки параноични поклоник такозваних теорија завере, већ нико други до чувени француски геополитички и војни теоретичар, некадашњи Де Голов саветник, генерал Пјер-Мари Галоа: "Не смемо заборавити да Срби против себе имају највеће политичке и финансијске силе света: Немачку која се свети због србског отпора њеним хегемонистичким плановима, Америку која жели да се додвори нафтоносном исламу стварањем нове исламске државе на Балкану, муслиманске државе које би желеле да преко Босне и Косова отворе себи врата у Европу, и најзад папски Рим који им не прашта православну шизму и коме је стало да поврати Хрватску и Словенију ослобођене од марксистичког атеизма". Овој опомињућој анализи заиста није потребан никакав коментар.

Пошто је већина нација на Балкану релативно мала, поставља се питање њиховог опстанка. Решења која су у оптицају укључују и нове интеграције. Ми који смо живели у претходној Југославији видели смо да је то била респективна држава, са великим манама, али и великим могућностима. Она није успела да се одржи, али ни Србија, оваква каква јесте, нема шансе да се одржи без нове интеграције, односно заједничког живота са балканским нацијама. **Како видите будућност?**

Нисам пророк ни пророчки син, али сам потпуно сигуран да је смислена будућност Србије једино у снажној србској националној држави. Само снажна држава Србија јесте гарант свеопште регионалне стабилности, ео ипсо и европске безбедности. Што се србских националних интереса тиче, садашња неповољна геополитичка ситуација неће трајати вечно. Ми, или бар наши потомци, морамо бити спремни за тај тренутак који, поред осталог, подразумева и ослобађање сада окупираних делова србског отачаственог простора. Ми не можемо и не смемо да се одричемо онога што је наше. Што се тиче претходне Југославије, сматрам да је она била само одскочна даска за стварање неколико нових националних држава на Балкану. Наша је историјска и геополитичка несрећа што се то десило на огромну србску штету.

Питање аутокефалности Македонске православне цркве и аутокефалистички покрет у Црној Гори као да су показатељи да у овим државама, то јест народима постоје снаге које не желе интеграцију са Србима, мада то нема велике историјске логике?

То, уствари, нема иикакве логике али има свог објашњења. Наиме, и македонска такозвана "православна црква" и секташка булумента следбеника антихришћанског распопа Мираша Дедеића јесу демонски пројекти из антисрбског арсенала. Знају непријатељи православног Србства да је Србска Православна Црква државотворна Црква и зато беспомучно покушавају да пакленом алхемијом произведу што више раскола не би ли некако ослабили духовни имунитет Србске нације. Али, не може се нико са Светињом играти - Жив је Бог и живи су Срби Божији. Пропашће сви политикантски покушају који на бласфенији граде свој идентитет.

У Србији осим традиционалних цркви и вера имамо и новопојављене секте, финансијски богате и веома агресивне у придобијању верника. Да ли је овде дијалог и толеранција кључ за верско питање?

Једно од обележја успостављања Новог светског поретка и духовности Новог доба (New Age) јесте разарање хришћанства и традиционалних хришћанских вредности на којина почива европска култура и цивилизација. Управо зато се поспешује

бујање секташких организација на оним просторима где је хришћанство пре много векова примљено и усвојено. И зато није нимало случајно зашто је на србском поднебљу присутно више од три стотине секти од којих већина уопште није ни регистрована. Оно што свакако охрабрује јесте чињеница да се проблему штетног деловања тоталитарних и деструктивних верских секти, гуру покрета и психо организација приступа озбиљније не само у редовима Србске Православне Цркве већ и од стране најкомпетентнијих стручњака Војске Југославије и Министарства унутрашњих послова Србије. Треба неизоставно напоменути да књиге угледне новинарке Војске Југославије Биљане Ђурђевић ("Ловци на душе - верске секте и покрети") и елитног капетана криминалистичке полиције Зорана Луковића ("Верске секте - приручник за самоодбрану") спадају у ред најозбиљније и најбоље србске сектолошке литературе. Тиме се, Богу хвала, показује и потврђује да је сарадња и координација србских државотворних и државочуварних staleжа - свештенства, војске и полиције -предуслов успешне одбране србских духовних и националних интереса. Што се тиче дијалога и толеранције, они су могући само тамо где постоји добронамерност и добра воља у којима Србска Православна Црква и сви православни Срби и Србиње нису никада оскудевали. Али, они који желе да вас покоре и насиљем или перфидним лукавством наметну своја такозвана верска убеђења, они сигурно не маре ни за какав дијалог нити пак имају толеранцију за друге и другачије. Управо тако наступају и поступају секте које у име истине, слободе, смисла и живота сеју лаж, робство, бесмисао и смрт.

Сломенули смо дијалог и толеранцију као могућа начела решавања верских и других питања. Интересује ме која су, поред њих, православна државотворна начела и колико она могу бити кључ нових интеграција?

Србска православна државотворност претпоставља неколико битних момената. Пре свега сагласје (симфонија) Цркве и Државе које омогућује оптимално решавање свих виталних питања националног, друштвеног и државног живота. Затим, примењивање начела законитости које подразумева правну стабилност у свим сферама постојања државне заједнице. Ми Срби смо ово начело примили из римског права и почели да га примењујемо још од времена Светог Сава који је Номоканоном (Законоправилом) регулисао и устројио србски црквено-државно-народни живот (види студију др Жарка Видовића, "Свети Сава и римско право" у књизи "Суочење Православља са Европом", Цетиње 1997). Тим начелом је јасно, прецизно и, што је најважније, ефикасно разлучена извршна, законодавна и судска власт у лику благоверног владара, црквено-државних сабора и судства. Ево величанственог примера начела законитости у контексту србске православне државотворности: "Све судије да суде по закону, право, како пише у Законику, а да не суде по страху од цара". Ово је један од два чувена члана Душановог Законика који говоре о правди, то јест о истинској слободи судске власти. Управо због начела законитости србска православна државотворност не може да се изопачи у некакву

апсолутистичку тиранију или у теократску утопију. Начело законитости омогућава оно што већ поменути Иван Иљин назива "хришћанска правна свест". Следеће Иљинове речи, премда написане далеке 1935. године у књизи "Пут духовне обнове", исказују суштину делотворности хришћанске правне свести: "Превладавање ове духовне кризе, коју данас преживљава човечанство, не може се постићи нити остварити само спољашњим и формалним реформама. Не ради се само о новим установама и законима, ради се о обнови правне свести. Прва и последња, одлучна реч припада самом духу, то јест у датом случају правној свести. И само тим путем могуће је истински и стваралачки обновити политички и државни живот". Свако ко подробије жели да се упозна са правним аспектима православне државотворности то може и мора учинити исчитавајући незаобилазну четворотомну студију "Историја српског права у немањихкој Србији" из пера Теодора Тарановског, руског правног историчара и предатног професора на Правном факултету у Београду.

У Србији се често чује да је укључивање у Европску унију један од приоритетних циљева, то јест циљева којима наша политика треба да тежи. Међутим, има код нас, посебно у оквиру Србске Правослаане Цркве, људи који изражавају сумњу у саме темеље на којима је заснована Европска унија. Шта Ви мислите о томе, има ли алтернативе овом пројекту?

Неоспорна је чињеница да је прича о фамозном укључивању у Европу и Европску унију најчешће сведена на ниво демагошке флоскуле или пароле за дневно-политичке потребе. Пре свега, треба имати у виду веродостојну истину да је такозвани евроскептицизам својствен чак и у оним земљама које су чланице Европске уније. Тако, на пример, Велика Британија није у Евроленду - зони заједничке валуте у Европи. И ма колико да је значајно европско монетарно јединство успостављено на самом почетку ове године (пре свега зато што је задало веома озбиљан, можда и пресудан ударац лихварској доларској хегемонији), ипак је политичко јединство Европе још увек далеко. Интереси чланица Европске уније су толико различити и некоординисани, главна препрека су трошкови финансирања једина два заједничка програма - дотација пољопривреди и помоћ неразвијеним регионима Уније, за које се годишње троши око 100 милијарди долара. Треба се, такође, присетити да су државе ЕУ биле прилично подељене око последњег бомбардовања Ирака, да су својом пасивношћу отвориле простор америчкој дипломатској активности на Балкану, затим, све израженија идеја Велике Британије о "специјалним односима са САД", итд. Занимљив је и податак да већина чланица европске уније жели да се појединачни доприноси заједничкој каси задрже на 1,27 одсто домаћег бруто производа, док Немачка, која је од јануара преузела шестомесечно председниковање ЕУ, захтева да јој се што хитније смањи годишњи прилог заједничкој каси од 22 милијарде марака. Није, дакле, све баш тако идилично и ружичасто када је у пмтању нови глобални пројекат под називом

Европска унија. Поготово ми православи морамо трезвеног ума и без еуфорије да посматрамо питање европске интеграције. За нас, по свој прилици, није ни предвиђено да учествујемо у том процесу. Управо то нам најдиректније казује Семјуел Хантингтон изјављујући пре неколико година у интервјуу берлинском листу "Die Tageszeitung" следеће опомињуће речи: 'Морамо да схватимо да се Европа завршава тамо где почиње православи и муслимански свет*. Тиме је овај теоријски гласноговорник Новог светског поретка америчке хегемоније још једном жигосао православне народе као неевропски реметилачки фактор. Ова Хантингтонова православофобична артикулација јесте само репетирање једне раније опаске француског историчара Жан-Батист Диросела. Наиме, Европска заједница је још крајем осамдесетих година затражила од Диросела студију о политичкој коначности (finalite politique) европске интеграције. Диросел је источну границу Европе повукао тамо где су некада биле границе Каролиншког царства. Тиме је најдиректније ставио до знања да Европа не прилада православним народима. Уједно је, да се послужим једном грубом метафором, пљунуо на гроб великог и честитог европског државника Шарла де Гола који је сматрао да се Европа простире од Атлантика до Урала. Важно је присетити се да је ЕУ сада изневерила своју примарну жељу изречену осамдесетих година у "Белој књизи" и "Јединственом европском акту" о намери да Европа буде ослобођена туторства Москве али и Вашингтона. Почетком деведесетих ЕУ је одбацила своју платформу *Заједничке спољне и одбрамбене политике ЕУ" и придружила се Северноатлантском пакту (НАТО) запоставивши даљи развој своје спољнополитичке и војне компоненте без обзира што је то био један од главних циљева Мастрихта. Европа је себи допустила да постане слепо оруђе у рукама глобалних и тоталитарних интереса Сједињених америчких држава. Оваква каква сада јесте, са антиправославним и србофобичним предзнаком, Европа је идеална слушкиња Јудеомасонско-америчких сатаниста који граде Нови светски поредак на штету духовних и националних суверенитета некада хришћанских европских нација. То је американизована и обездушена Европа која са демонском насладом убија дванаест србских беба 1992. године у породилишту у Бањалуци; то је Европа која одобрава паклена усташка зверства у "Бљеску" и "Олуји" маја и августа 1995; то је Европа којој учествује у мучком и кукавичком нуклеарном бомбардовању Срба у Релублици Србској августа и септембра 1995; то је Европа која најподлијим преварама хвата, хапси, пребија и убија честите србске патриоте ђенерала Ђукића, Домановића, Ковачевића, Дрљачу, близанце Вучковиће, Стевана Тодоровића, ђенерала Крстића...; то је Европа у којој амерички европомрзац и србомрзац Ричард Холбрук изува ципеле и ритуално чучи са смрдљивим шиптарским србоубицама; то је она која демонски подмукло ћути пред постојањем крематоријума у селу Клечка; то је Европа хашке инквизиције пред којом су Срби криви само зато што су живи... Нека је човекољубиви Господ у поноћ европљанима
такве
Европе.

Откуд онда Грчка као православна земља у Европској унији?

Грчкој је, по свој прилици намењена, улога дестабилизатора у будућим прикључавањима православних народа у циљу стварања снажног савеза православних земаља који треба да пружи једину истинску алтернативу за избегавање из "геополитике хаоса" (види истоимену књигу Игнација Рамонеа) коју креирају САД. Савез православних народа јесте једина озбиљна алтернатива глобалној и тоталитарној американизацији политичког, војног, економског и културног живота. Један од највећих србских православних политичких мислилаца у дијаспори, др Марко С. Марковић (сорбонски доктор политичких наука и питомац Православног богословског института Св. Сергија Радоњешког у Паризу), у својој чувеној студији "Православље и Нови светски поредак" (Образ, Београд 1994) уместо упозорава и опомиње: "Једино савез православних народа може да заустави и отклони перспективу Трећег светског рата. Не само да се тада нико не би усудио да тај блок нападне него би можда и муслимански народи најзад увидели да су ударили кривим путем, јер се до сада нису борили за сопствене интересе него су били само играчка у рукама својих смртних непријатеља. Нужно је, пре свега, да православни народи схвате глобално положај у коме се налазе и разумеју да су колективно угрожени иако, привидно, тешкоће у датом тренутку сноси само њихов православни сусед". О могућим приговорима да је овај геополитички пројекат неоснован и нереалан, др Марковић каже: "Није ли савез православних народа био и остао утопија? Историја сведочи супротно. Када су се, 1912. године, Србија, Грчка, Бугарска и Црна Гора, уз политичку подршку Русије, сложено одупрле Турској, Турци су, после више од пет столећа, били најзад прогнани из Европе. Овога пута, ако се православни народи благовремено не освесте, Турци би могли да се на Балкан ускоро врате, користећи се њиховом неслогом. Православним народима остаје да бирају: или ће да се уједине и спрече катастрофу или ће бити уништени једни за другим".

Шта Православље може да понуди Балкану и Европи?

Православље вековима нуди оно што је најпотребније не само Балкану и Европи већ читавом свету у свим историјским временима и на свим географским просторима. Православље нуди Онога Који јесте "Пут, и Истину, и Живот" –

Јединог Спаситеља, Господа Исуса Христа без Којег не можемо ништа добро да чинимо (види Еванђељено Јовану 14:6 и 15: 5). У конкретном геополитичком и реалполитичком контексту православни хришћани морају да се повежу и сврстају у снажан и стабилан савез православних народа са свим предностима безбедносног, политичког, економског и културолошког карактера које пружају неразрушиву противтежу америчком хегемонизму и исламском фундаментализму. Ова противтежа је итекако потребна

колико балкану толико и Европи.

Православље несумњиво има шта да понуди Балкану и Европи. Међутим, због тромости и слабог руковођења оно, изгледа, опет пропушта шансу да религиозно обнови васељену?

Не бих могао да се сложим да је у питању, како Ви кажете, "слабо руковођење". Православна Црква као "Једна, Света, Саборна и Апостолска Црква" (израз из Никео-цариградског Символа вере) јесте пре свега живи Богочовечански и небоземни организам и љубавна (јер је неприсиљена) литургијска заједница Бога Живог и Истинитог са људима. Управо зато сви ми - архијереји, свештеиство, монаштво и верни народ - у складу са својим благодатним могућностима и талентима имамо одговорност за Цркву и Њен живот, јер сви ми који смо се "у Христа крстили и у Христа обукли" имамо одговорност за Цркву Која јесте Тело Христово. Ако сви ми будемо светлост и со свету и ако благодатну енергију своје православне побожности уткамо у наше свакодневне животе и у нашу сталешку делотворност, онда ћемо заиста као људи Божији преображавати и духовно обнављати свет на благословену корист нашу и наших ближњих. Тиме се, уствари, потврђује хришћанска одговорност за све и за свакога.

Политички плурализам, то јест демократија је једно од начела савремене Европске уније. Међутим, Срби са њом имају и негативна искуства, на пример у Релублици Србској, где се она користи за довођење прозападних политичара на чело Србске. Да ли Православље може прихватити демократију и да ли оно може бити политички плуралистичко? Да ли ово начело има алтернативу?

Демократија је данас један од кључних митова које у име своје антихришћанске митолошке парадигме намеће Нови светски поредак. Демократија је пар ецеланце полуга глобалне идеолошке манипулације којом се најбескрупулозније разарају суверенитети националних држава. Теоретичари политичке митологије Новог светског поретка желе да нас увере да је демократија "коначни облик хумане владавине": "Ми смо можда сведоци краја историје, то јест крајње тачке идеолошке еволуције човечанства и универзализације западне либералне демократије као коначног облика хумане владавине". Ово опасно Фукујамино трабуњање жели да употребом апокалиптичког дискурса о тобожњем "крају историје" изазове робску и идолопоклоничку пасивност, оданост и, штавише, подршку свим духовним, политичким, економским и другим наказностима Новог светског поретка. Ми Срби врло добро знамо како се од стране САД и њихових послушника успоставља та лепозвучна "универзализација западне либералне демократије". Успоставља се CNN-овским и сличним глобалним медијским манипулацијама, пакленим инсценирањем злочина за које се оптужују Срби (ул. Васе Мискина и Маркале у

Сарајеву, село Рачак на Косову и Метохији, итд.), НАТО бомбардовањима радиолошким бомбама, инквизицијским методама злочиначког Хашког трибунала, зверским и бездушним прећуткивањем постојања крематоријама у косовском селу Клечка (откривен крајем августа 1998.) у којем су шиптарски сатанистички зликовци спалили неколико десетина Срба међу којима је било и деце, и тако даље, и томе слично. Треба знати да у демократији не влада никакав народ. У демократији над обезбоженим и слућеним народом (демос) владају они најгори - хохшталлери, хуље, кукавице, лопуже, хомосексуалци... Сетимо се само ко стоји на челу САД као светског расадника демократије - кукавички кривоклетник, сексуални напасник, перверзни манијак који са љубавницом сексуално општи преко томпуса, лажни протестантски хришћанин, виновник финансијске вајтотерске афере и Богзна шта све не. Треба се смело упитати: шта је ексхришћанској Европи и читавом свету донела демократија? Донела је право да моралне и полне наказе у лику хомосексуалаца склапају бракове, да побеђују на изборима за песму Евровизије (израелски трансвестит Дана Интернационал, 1998. године), да буду министри у владама својих демократских и либералних држава (нпр. у британској влади седе четири огавна педера који се поносе својим изопачењем). Демократија је, такође омогућила свим тим моралним и полним первертитима да гордо одржавају своје хомосексуалне олимпијаде и марширају европским метрополама. (Прве недеље у августу 1998. године у Амстердаму су одржане Пете олимпијске игре хомосексуалаца и притом је склопљено стотине педерских и лезбијских бракова.) Поштовање педерских права у име "људских права" и то је, такође, један од наказних плодова глобалне подвале под именом демократија. Демократија је донела и (не)људска "права" да јеретици, секташи и антихришћани пљују и опогањују све хришћанске вредности. Приче о томе да је демократија уствари владавина права и закона, јесу приче из репертоара митологије Новог светског поретка намењене слућеним наивчинама и гордим глупацима. Не може право као такво само по себи да влада, нити су пак закони сами по себи гарант праведног поретка. Власт је увек персонална а не алстрактна и колективна у облику некакве фантомске "владавине народа". Само праведан и хришћански побожан владар који располаже полугама државне, државотворне и државочуварне моћи јесте гарант правног и праведног поретка у држави у којој се живи по стратократским начелима. Само владар који зна да је политика страшна и света служба народу и држави и да је власт страшно и свештено дело, само такав владар јесте истински одговоран државник.

Да ли се Ваша патриотско-политичка организација Отачаствени покрет Образ залаже за обнављање православних вредности у србском друштвеном и државном животу?

Национално-патриотска организација Отачаствени покрет Образ чији сам, милошћу Божијом, председник јесте једини србски политички пројекат који се у

потпуности залаже за обнављање и ревитализацију традиционалних србских хришћанских вредности у свим сегментима националног и државног живота. То подразумева смело кретање мукотрпним, претешким и веома уским путем, али то је једини пут који не води у неки од безброј амбиса којима су Срби данас окружени. Уздамо се само у помоћ Бога Живог и Истинитог, а Бог ће помоћи, како каже наш Патријарх Павле, ако буде имао коме.

ОДБРАНА ВЕРЕ

КОМЕ СМЕТА СВЕТИ ВЛАДИКА НИКОЛАЈ ВЕЛИМИРОВИЋ?

Слагати да је Свети Владика Николај Велимировић своје мученичке дане у нацистичком концентрационом логору Дахау наводно провео у "почасном затвору" значи дрско изгунути православном Србству на мученички Образ. Управо такву лаж можемо прочитати у овдашњем часопису "Јеврејски преглед" који се потпуно безразложно острвљује на највећег србског духовника и просветитеља после Светога Саве

Крстоносна историја хришћанског Србског народа испуњена је бројним догађајима одбране онога што је Свето и Честито и Миломе Богу приступачно. То нипошто није случајно, јер и нехришћани и антихришћани - први ненамерно а други злонамерно - обесвећују и обесчашћују све што је Свето и Честито пред Богом Живим и Истинитим. Нас као хришћане не може да изненади ниједна безобзирност која долази од оних који не желе да буду "нова твар у Христу". Ми врло добро знамо да морамо да будемо ожалосћени у овом свету који сав у злу лежи.

И управо зато, нимало случајно, у овом од безбожја помраченом двадесетом веку напади на највећег у светости међу синовима Србским - Светог Саву - долазили су и долазе из различитих мржњом и незнањем острашћених праваца: од обездуховљене културе и атеистичког школства пониклих на темељима социјал-комунистичког безбожја које жели да Светитеља и Угодника Христовог Саву сведе

на ниво некаквог секуларног "просветитеља" Растка који је наводно у Србској националној свести само тобожња супституција старосрбског паганског врховног божанства; одбезсловесних и безочних "уметника" који Светог Саву представљају као - сачувај Боже - распусника и силецију (Синиша Ковачевић у једној својој поганој драми) или, пак, као еколошког унесрећитеља србског паганизма и богумилства (Драган Јовановић у роману "Житије Савино по богумилу монаху"). Али, нити је светост Саве Србског тиме умањена, нити је њихово богохуљење надјачало благодат Божију.

Нас, духовне потомке Светога Саве, не изненађују ни напади лажима и клеветима на Светог Владику Николаја Велимировића - онога који је, по речима Светог оца Јустина Ћелијског, ваистину "први после Светога Саве". Светог Николаја Жичког и Охридског и Свесрбског желели су да облате и укаљају сви они којима је православно Србство сметња и трн у ненавидном оку. Сетимо се само недавне прошлости када су непосредно после Другог светског рата безбожни властодршци одузели декретом држабљанство Владике Николају, јер су у дотад невиђеном лицемерју и безобразју хтели да успоставе сатанску равнотежу лажи и неистине: наиме, зарад крвавог братства и јединства србских жртава и, усташких целата комунисти су морали да код Срба исфалсификују тобожње пандане хрватским злочинцима Павелићу и Степинцу. И тако су - о tempoга, о mores - србски мученици и страдалници Генерал Дража Михајловић и епископ Николај Велимировић морали да буду поткусурујућа противтежа на пакленом тасу комунистичке ваге. Али, ко је могао да поверује да је "велики учитељ Цркве Православне" (како је 1958. године Владика Николаја назвао Свети Јован Шангајски) исти као ђавоимани христомрзац и србомрзац Алојзије Степинац?

Заиста, не може нас ни мапо изненадити континуитет лажних оптужби и злонамерних напада на нашег Светог Владику Николаја Велимировића. Као истински "проповедник Православне вере, духовни вођа Србије и стуб својег Отачаства" (Св. Јован Шангајски), Владика Николај привлачи зловољу свих којима ништа не значи ни Православна вера, ни духовно стање Србства, ни опстанак Србског Отачаства. Будући да нама, православним Србима, вера и Србство значе све јер су суштина нашег идентитета, ми не можемо прећутати неоправдане, неразумне и дрске нападе на наше Светитеље и Христоносне Учитеље какав је, несумњиво, Владика Николај Велимировић.

Наиме, јуна 1996. године у "Јеврејском прегледу -билтену савеза јеврејских општина Југославије" (год. IV, бр. 6, Београд, јуни 1996, сиван/тамуз 5756, стр. 16) објављен је непотписани (!) чланак под бомбастичним насловом "*Светац*" *против Јевреја*. Да не буде забуне, треба нагласити да је именица светац стављена под знаке навода. Читаоцу се на самом почетку тенденциозно нуди порука овог чланка: некакав лажни светац је против читавог јеврејског народа. О чему се заправо ради? Онај ко

буде у наведеном "Јеврејском прегледу" прочитао овај конфузно написани текст (у журналистици се такав чланак зове пашквила) сазнаће да је у питању још једна у низу безочних лажи о тобожњем антисемитизму Владике Николаја Велимировића. Не преостаје нам ништа друго него да се са искреним жаљењем упитамо: шта је непотписани писац или пак Редакција "Јеврејског прегледа" хтела да постигне овим малим чланком у којем има низ неистина и непознавања стварног стања када је у питању не само живот и дело Светог Николаја Велимировића него и основних чињеница о Православној Цркви. Ми немамо разлога да оспоравамо туђе право на недопустиво незнање (на пример: не постоји "званична Српска православна црква" и "незванична СПЦ"; нису Светитељи Божији свети зато што их људи из неке Помесне Православне Цркве *прогласе* декретима за Светитеље по јуридиком и јеретичком принципу римокатоличке канонизације., итд.), али се морамо упитати шта "анонимни" чланкописац (или чланкописци) овим текстом хоће заиста да постигну применом цитатолошког жонглирања реченицама из књиге "Кроз тамнички прозор". Свако озбиљан и упућен може се само (са горчином) опором насмејати невештом покушају да се Николај Велимировић - којег је чувени православни теолог и историчар хришћанске Цркве, протојереј Александар Шмеман назвао "најеминентнијим православним владиком двадесетог века" - сведе на ниво некакве антисемитске активности. Али, не може се и не сме прећутати осионо и безочно вређање хришћанског мучеништва Владике Николаја након читања следећих речи које, најблаже речено, излазе из оквира доброг укуса: "Кроз тамнички прозор је писан у логору Дахау, од 15. септембра 1944. до 8. маја 1945. године (логор не треба схватити дословно, јер је Велимировић тамо био у "почасном затвору" - Ehrenhalf • у засебној згради)"! Изрећи такву лаж у облику узгредне и лежерне констатације може само неко ко нема ни трукне смелости да својим именом и презименом преузме одговорност за то што је написао. Заиста, у питању није никакав екстремни цинизам већ неспутана малициозност која омаловажава туђе страдалништво. Хоће ли јеврејске жртве можда бити веће и цењеније ако се умањује мучеништво другог народа? Како би пред лицем јеврејске и светске јавности прошао неко ко би рекао да су, на пример, Ели Визел или Симон Визентал били у "почасним затворима" а не у концентрационим логорима? Да ли ћемо у неком од наредних бројева "Јеврејског прегледа" прочитати "информацију" да Патријарх Србски Гаврило Дожић и епископ Жички Николај Велимировић нису ни били у концентрационом логору Дахау већ - у неком швајцарском одмаралишту или бањи? И да су њихова казивања, усмена и писмена, и сведочења многих очевидаца о страдању и патњама и трајном нарушавању здравља у данима дахауске страхоте и голготе - да су све то само србске лажљиве приче и причице? Па зар неко ко је у "почасном затвору" мора да пише кришом од немачких стражара на листићима тоалет папира и комадићима хартије (на таквом материјалу је Владика Николај исписао своје дахауско завештање Србском народу)? Ако је и од клеветника - много је!

И на крају, не можемо се отети утиску да је ционистима по сваку цену потребно да етикетом антисемитизма искомпромитију Светог Владика Николаја Велимировића "великог Светитеља и Златоустог наших дана". Управо у томе је наш Владика од ционистичких христомрзаца добио исти злонамерни третман као и Светилник Цркве Православне Свети Јован Златоусти. Наиме, кад год се пристрасно и недовољно тачно или нетачно говори о антисемитизму, онда се, као по неком злонамерном правилу, нагласи како је Свети Јован Златоусти наводни претеча европског антисемитизма који траје од првих хришћана до дана данашњег! Такве безазорне клевете можемо, на пример, прочитати чак и у "Енциклопедији живих религија", иначе на нашем духовно слуђеном поднебљу веома цењеној и цитираној због наводне "научне објективности" (Нолит, Београд 1992). Довољно је само погледати одредницу о "антисемитизму" из пера Иве Флајшнер и видети колико далеко може да иде ционистичка антихришћанска зловоља која се увија у обланде тобожње научне непристрасности.

СЕКТЕ ПРОТИВ ПРАВОСЛАВНОГ СРБСТВА

Секте су једна од највећих опасности са којима се Србски народ суочава у последње време. Крајем 1997. године у издању чувене Православне мисионарске школе, која од 1985. постоји при београдском храму Светог Александра Невског, појавио се први број часописа "Београдски дијалог". Овај часопис се у потпуности бави чињеницама о тоталитарним и деструктивним верским сектама, гуру покретима, психо-организацијама и комерцијалним култовима. Тим поводом за "Глас Српски - дневне новине Републике Српске" разговарали смо са православним публицистом чланом Редакцијског савета "Београдског дијалога" Небојшом М. Крстићем.

Можете ли нам објаснити одакле последњих година толика поплава разноразних нових верских секти?

- Нажалост, Ваш израз поплава је више него тачан јер се ради о правој бујици старих, нових и најновијих верских секти које су као својеврсна епидемија скоро незауостављиво покуљале на нашем светосавском поднебљу, нарочито у последњих неколико година. Нимало није случајно што је еминентни стручњак Московске Патријаршије за питања секти, др Александар Дворкин, секташко деловање упоредио са раком који разједа организам: "Као што канцерогене ћелије у ослабљеном организму напредују и множе се великом брзином, тако и тоталитарне секте користе организационе и структурне слабости у младим

демократским државама да би се у њима учврстиле и насилно наметнуле систем својих вредности народима који су се тек ослободили од политичког тоталитаризма".

Заиста је више него поражавајући податак да само у Београду делује око две стотине секти од којих је свега тридесетпет званично регистрованих! Наравно, није нимало случајно што су многе земље, првенствено православне, изложене бесомучној секташкој окупацији. Све је то део злочиначке стратегије Новог светског поретка, који за циљ има разарање духовног и националног суверенитета свих историјски посебних и непоновивих народа. Дефинисан умесним речима нашег православног политиколога др Марка С. Марковића (у књизи "Православље и Нови светски поредак"), Нови светски поредак је "атомизација човечанства". Несумњиво је да ту атомизацију данас у свету поспешује десетак хиљада секти, од којих је бар неколико стотина неприкривено сатанистичких, дакле оних које у својим обредима упражњавају ритуална убиства и самоубиства. Неке од таквих сатанистичких секти неспутано делују и код нас. Довољно је да се присетимо оних стравичних убистава војника 1993. године у касарнама у Врању и Шапцу. Јожеф Менедер и Нандор Киш, убице и самоубице, били су припадници једне војвођанске сатанистичке секте. Оно што наши благоверни преци нису могли ни у најцрњим слутњама да наслуте, догађа се нама овде и сада.

Постоји ли опасност да секте задобију и обележје нове религије, са новом теологијом, новим и изопаченим доживљајем Бога?

- Та опасност итекако постоји и веома је догледна. Коначни циљ Новог светског поретка као најперфиднијег глобалног тоталитаризма јесте, поред осталог, стварање нове и јединствене светске религије коју сада у великој мери наговештава јерес екуменизма. (Нешто слично се догађа и на пољу идеолошке унификације и политичког мундијализма кроз насилно наметање либералне демократије као јединог модела политичке делотворности за све народе усвету). У великој је заблуди онај ко мисли да ће тај процес стварања једне тоталитарне светске религије онемогућити, или бар успорити, садашња религијска исцепканост у лику огромног броја секти. Ово обједињење ће се десити у складу са јудео-масонским начелом Новог светског поретка које гласи: "Из мноштва једно". Измучено, духовно анестезирано и од секташког черечења зомбирано човечанство ће са лажним олакшањем дочекати тај погубни дан. У таквом човечанству неће бити никаквог доживљаја Бога Живог и Истинитог, већ најстрашнијег доживљаја свега онога што је антихришћанско, свега онога што је огрезло у смрт и неистину,

Шта је заједничко свим сектама? Да ли су оне само бледе копије заокружених религиозних система?

- Свим сектама је, пре свега, заједничко уверење да њихов тоталитарни циљ оправдава сва нечасна средства којима се изобилно служе. Свим сектама својствени су "двоструки морал" и "двоструки стандарди". Ради врбовања нових чланова и ради даљег руковођења њима многе од секти се служе обманама, хипнозом, кодирањем и другим средствима контролисања свести и извртања основних етичких принципа. Све секте се без устегања позивају на људска права, слободу вероисповести, разне међународне конвенције и декларације, приче о отвореном друштву и томе слично. Неке од секти не презају чак ни од физичког ликвидирања оних који им сметају. Многе секте злоупотребљавају хришћанску терминологију и симболику, називају себе "црквама" само да би обмануле неупућене. Бестидно се позивају на Свето Писмо злоупотребљавајући га у својим накарадним и наopakим интерпретацијама.

Кажите нам нешто о најјутицајнијим верским сектама на светском плану. Одакле њихова толика моћ?

- Велика моћ најјутицајнијих светских секти сразмерна је огромним финансијским средствима којима те секте располажу. Најтоталитарније и најдеструктивније секте јесу управо оне које су највише огрезле у криминал. И Сајентолози, и Мунова унификациона црква, и Међународно друштво за свесност кришне (Харе кришна) спадају у групу најмоћнијих, али и најкриминализованијих секти.

Каква "духовност" влада у овим сектама најбоље показује једна раздрагана изјава оснивача Сајентологије, Рона Хабарда: "Стварајте новац, стварајте новац, стварајте што више новца, притискајте друге да раде, како би они стварали још више новца". Због таквог псеудорелигиозног хоштаплераја и голог криминала многе државе воде немилосрдну борбу са најјачим сектама које имају незајажљиве апетите. На пример, у Данској је Сајентологија законским путем лишена религиозног статуса, у Канади им је изречена највећа новчана казна, у Италији је Милански трибунал прогласио Сајентологију за криминалну организацију и осудио двадесетдевет сајентолога, у Шпанији још увек траје судски процес... и тако даље, и томе слично.

Секте не презају ни од чега само да би се дочепале власти. Без икаквих предумишљаја и скрупула убијаће невине и немоћне на најсвирепији могући начин. Довољно је само да се присетимо монструозног апокалиптичког тероризма јапанске секте Аум Шинрикјо која је у токијском метроу марта 1995. године испустила отровни гас сарин усмртивши 12 и затровавши 6.000 несрећника. Та секта је функционисала и као партија, учествовала јв на јапанским парламентарним изборима, имала своју владу у сенци, магацине са наоружањем, лабораторије у којима је израђивала хемијско наоружање - једном речју, постојала је као држава у држави припремајући се да немилосрдно и по сваку цену преузме власту Јапану. Ко нама, овде и сада, гарантује да сличним, дакле терористичким

путем неће кренути и, на пример, припадници Савеза за трансценденталну медитацију који на нашем поднебљу имају чак две политичке организације: Партију природног закона (у Србији) и Странку природног закона (у Црној Гори). О њиховој неморалности и безскрупулозности понајбоље сведочи следећи пример. Наиме, на изборима 1997. године, Партија природног закона је у оквиру своје предизборне кампање одштампала у огромном тиражу специјално издање својих новина "Природни закон" (12.09.1997.) у којем је преко читаве друге стране објавила свој предлог такозване свепартијске владе врхунских експерата. У том предлогу налазе се фотографије и имена двадесетак веома познатих овдашњих јавних личности (политичара, уметника, научника) који нису чланови Партије односно Странке природног закона нити су пак присталице Трансценденталне медитације. Дакле, ова секта и њене политичке организације спремне су на најбезочније облике злоупотребе познатих људи да би се дочепале власти.

Тај монструозни спој партијашења и секташења је заиста застрашујући и уколико му се не супротставимо свим легалним и легитимним средствима бићемо, пре или касније, у великој невољи.

Какав је утицај секти у Југославији?

- По подацима из књиге Биљане Ђурђевић-Стојковић "Ловци на душе", у Југославији су званично регистроване 64 секте, док нерегистровано постоји још око 250 организација које себе сматрају верским заједницама. Овај податак може само да изазове голему тугу у души сваког православног Србина и Србкиње. У земљама Светог Саве и Светог Кнеза Лазара данас вршљају злодуховне клицоноше који желе да се Србство одрекне својег благоверја и преузме туђе кривоверје и зловерје. Дочекасмо дане да видимо како пре неколико година један отац секташ члан Јеховиних сведока не дозвољава лекарима да дају инфузију његовом сину који умире на операционом столу Зајечарске болнице. Ако је он због секташког зловерја тако и толико бездушан према свом рођеном сину, колико ли би тек био бездушан према туђој деци? Дочекасмо, авај, и године у којима се србској омладини сваког другог пролећа перфидно намеће да широм Србије трчи носећи црномагијску штафету у некаквој "Трци мира" коју организује белосветски сатаниста Шри чинмој. Дочекасмо да пропагатори злодуховне Махаришијеве трансценденталне медитације оснују своје већ поменуте политичке организације (Странка природног закона у Црној Гори и Партија природног закона у Србији) и крену да нас, потомке Светих Србских ратника и мученика, већ неколико година у предизборним кампањама уче како ће нас спасити њихови "јоги летачи". O tempo, o mores! Дочекасмо, такође и да Сајентолози недавно у Савезном заводу за интелектуалну својину законом заштите (уз надокнаду од око 100.000 долара) стотинак знакова и жигова, а међу њима и два православна крста. Дочекасмо и да овдашњи масонски секташи у некаквим безсловесним фељтонима безобразно и

богохулно лажу да су Владика Његош и Свети Николај Велимировић били - сачувај Боже - масони! Не можемо а да не завапимо заједно са нашим Србским Владиком: "О кукавно Србство угашено!" И биђе Србство угашено све док се не разгори у свим нашим срцима пламен православне побожности. Без тог пламена бићемо млаки и бљутави; бићемо недостојни наше светосавске заветне одговорности пред Богом и људима.

На који начин је могуће заштити наше Православ-ље, наше породице и друштво?

- Господ нас је благословом својим увео у постојање да би смо одговорно и одлучно бранили нашу Веру Православну и Име Србско живећи, радећи и умирући за Крст Часни и Слободу Златну. Да би њива нашег народног живота стално била плодна, она непрестано мора да се обделава православном побожношћу сваког од нас појединачно. Ми нипошто не смемо да дозволимо да жар нашег православног благоверја буде гушен и гашен атеистичким безверјем. Такође, морамо марљиво да уклањамо сваки кукољ празноверја, кривоверја и зловерја. То, наравно, није нимало лако, али ако смо ваистину Срби и Србскога рода, онда је то наша најпреча дужност. Поготово је то тешко чинити у овим временима свеопште збуњености и пометености када је заиста "жетве много, а посленика мало" (Мт 9,37). Докле год безбожни југословенски властодршци не схвате да Србска Православна Црква није тек једна од верских заједница, наш народ ће бити растрзан чељустима бројних секташких и партијашких вукова у јагњећим кожама. Без власти која је одговорна и пред Богом и пред људима врло је тешко успешно се изборити са свим недаћама које су нас снашле. Само ако се вратимо Богу и себи - како каже Свети Владика Николај Велимировић - можемо задобити државу са Божијим благословом, политику са поштењем, војску са родољубљем и школу са вером.

Разговарао Зоран Кузмановић ("Пулс Гласа српског", 13-14. децембар 1997, стр. 6-7)

ИЗРУГИВАЊЕ ЧАСНОМ КРСТУ

Духовна глад и људске невоље постале суданас поприте свакојаким манипулација и превара иза којих стоји гола жеља за зарадом и медијском промоцијом. Притом се не преза ни од најбезочније злоупотребе православних светиња и хришћанских осећања. Једна од таквих превара зове се "крст суштине"

Окрећем број телефона београдског приватног предузећа "Годрас" које већ месецима сензационално рекламира, упорно препоручује и бестидно продаје такозвани "крст суштине", тобожње "откриће старца Софронија, монаха са Свете Горе".

- Добар дан. Ви сте предузеће које продаје "крст суштине"?

- Да, изволите.

- Пошто свој производ рекламирате као "православни крст" којег је открио извесни старац Софроније боравећи педесет година у манастиру, па ме због тога занима из којег је то манастира ваш старац Софроније и где борави на Светој Гори?

- Знате... - замуцкивање - ја, овај, нисам власница предузећа. А госпођа Драгана Поповић, власница, није ту, а ја не смем да дајем такве информације.

- Не знам зашто таква безазлена информација није за јавност. Нисам вас питао да ми кажете колико сте комада свог производа продали и колико сте зарадили до сада и да ли су вам пословне књиге уредне. Желим само да сазнам у којем је то манастиру монах Софроније "за педесет година боравка у манастиру стекао спознају о крсту суштине", што, иначе, сами тврдите у својим рекламама. Осим тога, ваша власница Драгана Поповић себе представља као "духовно чедо старца Софронија", па ми, такође није јасно да ли она одлази свом тобожњем "духовнику" на Свету Гору прерушена у мушкарца или су, пак, у присној "духовној" вези преко мобилног телефона?

- То уопште није битно - глас јој постаје нервознији са мањом дозом агресивности. - О томе не говоримо!

- Онда се неминовно стиче утисак да се ради о једној великој превари и да су... (сада ме већ веома агресиван женски глас прекида у пола реченице).

- Шта ви уопште знате о крсту суштине! Ви сте никакав православлац!

- Ја можда јесам никакав православац, али то сигурно није мати Гликерија, игуманија чувеног манастира Ћелије која вас је тачно разобличила у једним новинама указујући притом да ви страшно и нечасно злоупотребљавате веру православну.

- Шта она зна! - разљућено виче из све снаге. - Ми смо њој одговорили у новинама. Та Гликерија је једна... -следе огавне речи које нису за пристојне србске читаоце.

- Лако је вама да све то говорите када се ни Бога не бојите нити се људи стидите.

• • •

Тако сам завршио разговор са произвођачима и дистрибутерима такозваног "крста суштине" - производа који је настао на темељу верског незнања и опасне духовне необавештености. У име "духовне медицине" сервира се још једно у низу лажних "православља" којим се невољници и лаковерници слушају и распамећују. Пропагира се лажно средство које кобајаги "исцељује све душевне болести, јача вољу, враћа самопоуздање, скида све врсте и облике црне магије и проклетства, чисти простору коме боравимо од негативних сила, решава љубавне проблеме, смирује свађе деце и родитеља" - једном речју, ради се о нечему што је боље од чаробног штапића. Да није бесчасно и тужно, било би смешно.

И до сада је на нашем поднебљу било смутљиваца који су у медијима (зло)намерно спајали сујеверје и Православље, али овакве перфидне злоупотребе Крста, Православља, Свете Горе, монаштва, старчества и духовништва - тога још није било. И још се притом бестидно посеже за цитатима Светог Јована Златоустог да би се своје преваранство још боље протежирало и још више обманула простота (види рекламу објављену 6.4.1998. на читавој последњој страници веома читаног недељника "Аргумент").

Шта је суштина ове преваре? Наравно, пре свега, лака и безбедна зарада. Наиме, цена, тзв. "крста суштине"јесте нешто мање од 10 ДЕМ. О каквој небивалој превари се ради показује још једна реченица из рекламног огласа предузећа Годрас: "Старац Софроније је оставио свом духовном чеду Драгани Поповић у аманет крст суштине. Заклео је ову жену да у 1998. години учини доступним крст суштине нашем народу, како би га сила крста спасила од зла".

Сачувај нас Господе оваквих душебрижника који на народној муци, невољи и незнању профитирају. У ратним и кризним годинама они које Апостол Павле назива "учитељима чешања по ушима" (2 Тим 4,3) исконструисаше некаквог фантомског "деда Милоја" и "његовим" саветима уносише духовну и националну пометњу у наш народ. Сада је, пак, некеме потребан "старац Софроније" и његов крст суштине. Он отклања све проблеме. Његови произвођачи и њихов "старац

Софроније" вероватно су заборавили да кажу да ћемо буљећи у крст суштине "успети" да сачувамо Косово и Метохију, да предупредимо муслимански сецесионизам у Рашкој области (тзв. Санџаку), итд.

Последице по оне који прихватају превару предузећа Годрас и њиховог крста суштине јесу следеће: одвајање од истинске православне побожности која подразумева подвижнички живот у Цркви Православној, а не којекакво безсловесно магијско поверење у производ манипулације. Православни Хришћани не знају, не познају и не признају никакав "крст суштине". Православни Хришћани познају, признају и имају само Часни Крст Господњи Којем се клањају и Којим бивају чувани (као што се и казује у Тропару Часном Крсту: "Спаси Господе народ Твој и благослови наслеђе Твоје, победу благоверном и христољубивом роду нашему над противницима даруј, и Крстом Твојим сачувај житељство Твоје").

У свакој правној и праведној држави оваква превара би најенергичније требала да буде спречена и законски санкционисана. Шта би се десило неком предузећу које би се усудило да, на пример, у Израелу продаје "Давидову звезду суштине" или да у некој исламској земљи пропагира "полумесец суштине"? Мала је вероватноћа да би такво предузеће пословало више од једног дана. Зато је неопходно да се у наше законодавство унесе категорија "духовног криминала" под коју би се подвели и овакви случајеви злоупотребе Православља и православних симбола.

Морамо овде поменути још један екстремни случај злоупотребе Србске Православне Цркве. Реч је о нелегалним издањима тзв. "црквених календара" за 1998. и 1999. годину, који су се масовно продавали и продају на пијацама и улицама широм Србије. У том пиратском календару налазе се бројна мушка и женска имена која се предлажу србским родитељима за њихове потомке. О каквом бестидном цинизму се овде ради можемо видети и после летимичног погледа на понуђени списак имена. Наиме, у том списку налази се прегршт оних имена која ни у ком случају не припадају нашем духовно-националном идентитету: Мартин, Ото, Хрвоје, Офелија, Касандра, Радодајка... итд. Дух бестидног изругивања уткан је у ово разбојничко издање тобожњег "црквеног календара" на којем нема никаквих података о издавачу, месту издања и штампарији. Реч је, дакле, о најперфиднијој криминалној злоупотреби производа Србске Православне Цркве са нескривеном жељом да се у нашу црквену јавност међу православне вернике унесе пометња подривањем њихове хришћанске и националне самосвојности. Овакве криминалне појаве могуће је ефикасно сузбити једино извођењем на суд и веома строгим санкционисањем, за сада анонимних, починилаца датог кривичног дела.

ОКУЛТНА ПЕДАГОГИЈА

Чињеница је да су сада код нас држава и школа одвојени од Србске Православне Цркве. Али, да ли су државне и школске институције одвојене од секташких и окултних утицаја ?Ево једног забрињавајућег примера

Није никаква тајна да многе секте и окултни покрети лукаво прикривају своју праву деструктивну природу лажним представљањем у јавности ради придобијања што већег броја лаковерних присталица. Тако ће, на пример, псеудохришћанске секте на своја предавања о Библији позивати путем ћириличних плаката и паноа на којима не пише ко је организатор; учитељи трансценденталне медитације ће рекламирати своје методе обманама да се радио нечему "научно провереном" и "медицински корисном" (колико је ТМ "научна" и "корисна" показује потресно сведочење бившег медитанта Зорана Поповића објављено у часопису "Београдски дијалог" 1/1997); којекакве комерцијалне секте ће позивати неупућене на ритуалне презентације козметичких или сличних производа... итд.

Тако смо недавно били у прилици да видимо перфидан покушај увођења антропозофског окултизма у овдашњу стручну педагошку јавност и званичне институције ове државе. Наиме, у специјализованој тромесечној публикацији коју издаје Учитељски факултет у Београду под називом "Иновације у настави - часопис за савремену наставу" (3/1997) објављен је обиман текст "Валдорф педагогија" (стр. 255-266) који пропагира антропозофске окултне принципе.

Шта је, у ствари, Валдорф педагогија? Најкраће и најједноставније речено, то је педагошка доктрина утемељена на окултним принципима антропозофије. Антропозофија је окултни покрет и учење које је створио немачки окултиста Рудолф Штајнер (1861-1925). Вера у реинкарнацију и својеврсни пантеистички натурализам јесу главна обележја овог синкретистичког окултног учења. Обрађујући идеју реинкарнације у историјском развоју, од њеног зачетка до данас, владика рашко-призренски Артемије у својој књизи "Православље и реинкарнација" посебну пажњу посвећује Штајнеровом окултном учењу о реинкарнацији које до данас има својих присталица који упорно желе да антропозофски окултизам инкорпорирају у све сегменте друштвеног живота, пре свега у васпитање деце и омладине.

Да бисмо предупредили све злураде приговоре о томе како је, тобоже, недовољно да се позивамо на антиантропозофске ставове једног православног теолога и владике који због своје хришћанске вере не признаје "алтернативне духовне стратегије", цитираћемо дефиницију антропозофије из једне религиолошке

енциклопедије преведене са енглеског и код нас објављене 1992. године у издању "Нолита" под насловом "Енциклопедија живих религија". На страни 46, у одредници "Антропозофија" читамо да је то "окултни покрет који је у позном 19. веку основао Ру-долф Штајнер". Врсни познавалац Штајнеровог окултизма, Сергеј Булгаков, на крају своје студије "Хришћанство и штајнеријанство" умесно закључује да је антропозофија "бескорисна и празна вера, она је сујеверје. Штајнеријанство је ново сујеверје наших дана. А централна догма тог сујеверја, која повезује сав његов садржај је - реинкарнација" (види зборник радова еминентних руских философа и теолога: "Васкрсење и реинкарнација - проблем бесмртности у хришћанству и окултизму", Логос, Београд 1996, стр. 59-82). Штајнер је своје окултистичке ставове о реинкарнацији покушао да примени на своју сумануту интер-претацију Јеванђеља. Ова теорија несумњиво представља једну од најгорих злоупотреба Светог Писма у историји. У свом егоманијакалном покушају тобожњег "продубљивања хришћанства" ишао је толико далеко да је говорио о "петом јеванђељу, надјеванђељу".* Све су то, како каже Сергеј Булгаков у горе наведеном тексту, "окултне обмане које се одевају - насилнички богохулно - у ликове Јеванђеља". Дакле, нема никакве сумње да је антропозофија окултни покрет који је у Штајнерово време деловао у форми окултног друштва.

Оно што је у читавом овом случају најстрашније јесте да се окултни принципи Валдорф педагогије не пропагирају у некој публикацији коју издају овдашњи антропозофи, већ су објављени у стручном часопису једне државне институције - Учитељског факултета, који је органски део Београдског универзитета. У тексту "Валдорф педагогија" на самом почетку у форми пригодног увода објављена је зналачки фризирана краћа Штајнерова биографија. Од његових бројних књига ту се помиње само "Философија слободе" у којој се "јављају основне идеје које ће касније чинити основу Штајнерове духовне науке, антропозофије". Наравно, у читавој белешци се ни једном речју не помиње да је антропозофија најобичнији окултизам који са науком има везе колико и лаж са истином. Такође, не помињу се ни Штајнерова најпознатија дела објављена под насловима "Окултна наука", "Реинкарнација и карма", "Атлантида и Лемурија", "Знање о вишим световима и његово стицање" и друга "научна" дела. Да би се читалац још више обмануо потребно је да прочита прву реченицу првог поглавља пропагандног текста "Валдорф педагогија" која још више потенцира тобожњи научни карактер читаве антропозофске педагошке ујдурме: "Штајнер као и многи други педагози, сматра да васпитање мора да почива на научној основи". А на страни 264, у резимеу, још децидираније: "Антропозофија се сматра духовном науком која, примењујући сопствене начине рада, долази до непосредних сазнања о души и духу". О каквој се "научној основи" и "науци" ради видимо из "Енциклопедије живих религија" која нас подсећа да је Штајнер своје окултно учење стварао тако што се "ослањао на списе Ј. В. фон Гетеа и хиндуистичке појмове које је популаризовала теозофија".

Свиђало се то нама или не, али чињеница је да је Србска Православна Црква за сада одвојена од државе. Такође, школа је одвојена од вере, то јест србска деца су лишена могућности да се кроз веронауку упознају са православним благоверјем. Али све то нипошто не сме да значи да је у таквим околностима дозвољено лобирање и пропагирање идеја о окултном васпитању духовно гладне србске омладине. Немојмо се заваравати - никога, а по најмање смисловапајне дечије душе не може наситити антропозофско окултно зловерје. Зато се најиокреније надамо да је текст "Валдорф - педагогија" само један случајни уређивачки пропуст часописа "Иновације у настави", часописа који више од петнаест година има оправдану репутацију озбиљне стручне публикације за савремену наставу." У супротном, налазимо се у реалној и догледној опасности да Србија постане земља државног окултизма услед неприродног и опасног стања да су држава и школа одвојени од Цркве, али не и од секти које по сваку цену желе да запоседну све виталне институције друштвеног живота.

СЕКТЕ И БЕЗБЕДНОСТ

Када прво издање једне књиге објави Министарство унутрашњих послова Републике Србије а убрзо се појави и друго издање иза којег стоји чувена Православна мисионарска школа при београдском храму Светог Александра Невског, онда се, несумњиво ради о несвакидашње важном и значајном делу.

Књига Зорана Д. Луковића "Верске секте - приручник за самоодбрану" јесте својеврсна прекретница када је у питању овдашња сектолошка литература.

Као капетан криминалистичке полиције, Луковић је својом књигом превасходно хтео да побољша информисање радника МУП-а Србије о проблематици која постаје све актуелнија. Сусрећући се у свом раду са све чешћим трагичним случајевима садашњих и бивших чланова секти, аутор се, *volens-nolens*, суочио са поражавајућом и стравичном чињеницом да извесна убиства, самоубиства, душевна оболења и нестанци не могу да се протумаче и схвате без познавања њихове секташке позадине. Петнаест година минуциозног истраживања резултирало је обимном књигом која у сваком погледу заслужује највише оцене. Беспрекорна тематизација проблема, теолошка релевантност и чињенична веродостојност одликује ово Луковићево дело које је настало из најплеменитији хдржавочуварних побуда. Ауторову компетентност потврђују,

поред осталог, и рецензије двојице високих официра МУП-а Србије (генералмајор Драган Илић и луковник Миленко Ерчић), једног православног теолога (јеромонах Порфирије Перић) и једног неуропсихијатра (др Вукадин Цветановић).

На самом почетку своје књиге Луковић објашњава и образлаже разлику између секте и Цркве умесно разобличавајући тактичко и пропагандно лукавство свих псеудохришћанских секти које себе самопроглашавају и називају црквама. Аутор плаузибилном језгровитошћу одговара на питање зашто многобројне јеретичке организације нису и не могу бити црква. Након категоризације и груписања секти, у посебном поглављу дат је детаљан опис начина деловања секти и механизма врбовања нових следбеника. Такође су описани механизми деловања унутар самих секти, како међу чланством, тако, пре свега, између вође и чланова. Реч је о једном општем и збирном приказу маркетиншког деловања верских секти као и начина на који оне придобијају своје вернике. Треба, свакако, имати у виду да програме ових нимало безазлених активности за секте обично израђује тим људи великих специјалистичких знања из психијатрије, психологије, теологије, неурофизиологије, и биохемије. Без обзира на то да ли раде из убеђења или не, увек је у питању велики новац. Не без разлога, аутор упозорава: "свакакоје неопходно подстакнути државу да онемогући злоупотребу верских права и слобода од стране појединих верских заједница".

Аутор такође описује историјске разлоге настанка и учења секти отпалих од хришћанства, пре свега оних које су присутне на нашим просторима. Кроз поглавља о окултизму, магији, медитацији и јоги успешно су објашњење технике и учења хиндуистичких, синкретистичких и сатанистичких секти које су, на жалост, у не малом броју заступљене и код нас. У поглављу које је сам аутор назвао "црном хроником секти" налазе се аутентични примери и искуства из праксе Службе криминалистичке полиције, као и истинити потресни примери бивших чланова секти или чланова њихових породица. Луковић истиче да опасност од секти прети појединцу, породици и друштву, односно, држави. Уколико се не делује превентивно у оквирима свих расположивих регуларних и легитимних средстава може нам се десити да све виталне инситуције наше земље буду угрожене секташком вољом за моћ. Треба повући јасну границу између верских слобода и њихове злоупотребе у име тоталитарно-деструктивних секташких претензија. Примери терористичких активности секте Аум Шинрикјо у Јапану и безскрупозности Сајентолога у Немачкој морају да буду веома озбиљно схваћени ако желимо да будемо своји на своме и сачувамо сопствени духовни, национални и културни идентитет. Управо зато Луковић своју књигу завршава излагањем ефектних и корисних примера како се владе и полиције неких држава успешно супротстављају деструктивном деловању појединих верских секти. То су, свакако, примери које би требало озбиљно размотрити уз претходну израду и усвајање одговарајућих законских решења за која, такође, постоје адекватни примери.

Зоран Д. Луковић је својом књигом "Верске секте -приручник за самоодбрану" у потпуности остварио оно што је поднасловом наговестио. Реч је о делу које нас у

правом смислу обавештава и подучава како да одбранимо себе и своје ближње од оних који нам у име истине, слободе и живота дају лаж, ропство, и у великом броју случајева - смрт. Такође, Луковићева књига на најбољи могући начин да је безбедност категорија која у свим својим облицима (јавна, државна, војна) мора бити прожета здравом и правом духовношћу, која једина најпотпуније искључује све могуће секташке злоупотребе.